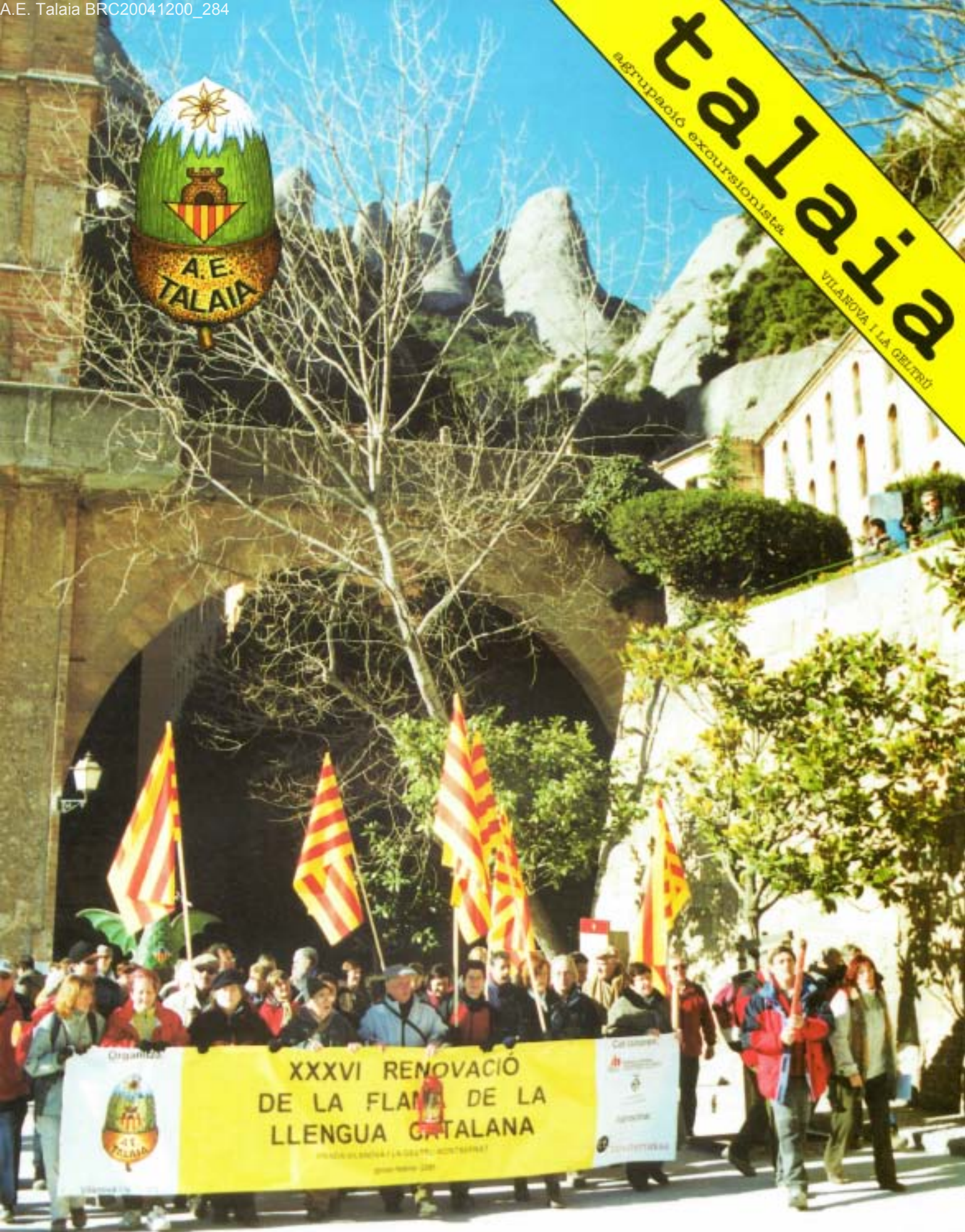

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. 284 - ABRIL 2005

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegri Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldu.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

**F
05**

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

AUTO-TALLER **JOSEP BERTRAN**

MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL

ATENCIÓ SOCIS TALAIA!

MÀ D'OBRA GRATUÏTA EN REALITZAR EL CANVI D'OLI DEL VOSTRE COTXE
Només abonareu els materials

PER LA VOSTRA SEGURETAT, REVISIÓ VIATGE SEGUR, FINS A 14 PUNTS VITALS
Perquè pugueu gaudir d'una bona excursió i un bon retorn a casa

Manel de Cabanyes, 11
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel. 93 893 65 72
Mòbil 646 14 94 53

FER**PTICA**

Professionals de la visió i
l'audició

CENTRE AUDITIU AUTORITZAT

PHONAK **Beltona**

**AUDÍFONS: DIGITALS PROGRAMABLES, ANALÒGICS,
INVISIBLES, INTRA-AURICULARS O RETRO-AURICULARS**

C/ Josep Coroleu, 74
Tel. 93 815 74 72

Rambla Principal, 55
Tel. 93 814 38 62

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. CAPUTXINS, 36
VILANOVA I LA GELTRÚ

ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRÀFICS REVELATS EN 1H

VIDRES VILANOVA

ROUTE

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Gari, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

GC-11-MD

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

**C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07
Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es**

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.aetalaia.org>
a/e: aetalaia@aetalaia.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

DESEMBRE - MARÇ DE 2004-2005 • Núm. 284

EDICIÓ
Agrupació Excursionista
Talaia
PRESIDENT
Salvador Belchi i Ibáñez
SECRETARI
Antoni Olivares i Sánchez
RESPONSABLE WEB
Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ
Montserrat Alsina i Hipólito
Josep Blanes i Minguez
Salvador Buti i Papiol
Jaume Esteban i Tarrasón
Pere Fernández i Llambich
Blanca Forgas i Puigvert
Agustí Poch i Parés

IMPRESSIÓ
Gràfiques Llopert
C. Sant Antoni, 63
Sant Sadurní d'Noya
Tel. 93 891 03 12
DIPÒSIT LEGAL
B-24.619-80
PREU DE VENDA
3,31 euros
TIRATGE
600 exemplars

Foto portada: La Flama de la Llengua Catalana arriba a Montserrat.

Fotografia: Rosa Farriol

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'A.E. Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indicarà el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autoria. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autoria aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al darrere de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, juny o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 **EDITORIAL**
Consell de redacció
- 6 **L'ERMITA DE LURDES, AVUI**
Antoni Ordovàs
- 8 **EL CAP D'ANY 1955 (RASOS DE PEGUERA)**
Antoni Ordovàs
- 10 **CAMÍ DE SANT JAUME: SARRIA - SANTIAGO**
Carles Gómez
- 13 **XVII CAMINADA POPULAR**
Antoni Ordovàs, Grup de Marxes
- 16 **CRÒNICA DEL "COTARRO" TALAIENC**
Consell de Redacció
- 21 **GARMO NEGRO (3051 m)**
Clara Racionero
- 22 **PIC DE LA CARBASSA (2741 m)**
Clara Racionero
- 24 **COMAPEDROSA (2942 m)**
Jordi Pons
- 26 **GR 92. TORDERA - HORTSVINYÀ**
Agustí Poch
- 28 **GR 92. HORTSAVINYÀ - VALLGORGUINA**
Jaume Esteban
- 30 **GR 92. VALLGORGUINA - CAN BORDOI**
Josep Olivella
- 32 **8201 METRES D'IL-LUSIÓ**
Andreu Ferrer
- 34 **ELS ECRINS. VILANOVA 8000**
Marcel·lí Ferrer
- 36 **MÈXIC, "SÓTANOS" I VOLCANS**
Xavier Rosell
- 39 **LES ANGLÉS - VALLTER**
Ricard Belaskoain
- 41 **LES NOSTRES ENTREVISTES: MARISA HUGUET**
Josep Blanes
- 45 **XXXVI RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA**
Mre Carme Barceló, Salvador Buti
- 51 **47ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ**
Blanca Forgas, Grup de Marxes
- 58 **NOTÍCIES I COMENTARIS**
Consell de redacció

editorial

Algunes vegades podem pensar, a la vista de la participació en els actes organitzats per les entitats, que als ciutadans no els interessa res, que no participen, que estem entrant en un procés d'individualització inoperable i que no val la pena destinar esforços a organitzar activitats. Doncs ens equivoquem. Si es troba el motiu, si les coses es preparen amb rigor i il·lusió, si hi destinem el temps i els esforços necessaris, si s'utilitzen bé els recursos disponibles i a més es té una mica de sort, que mai ve malament, la participació pot ser entusiasta. Acabem de viure un exemple de tot això a la nostra entitat amb la Renovació de la Flama de la Llengua Catalana. L'èxit ha sorprès la pròpia empresa i no solament per la participació intensa del socis de la Talaia, que ha estat nombrosa, participativa, entusiasta i moltes coses més, però que ja ens coneixem, ja sabem qui són els nostres consocis, ja comptem amb ells; en aquest cas la nostra sorpresa ha estat la participació externa a la Talaia, en primer lloc dels ajuntaments, tant de Vilanova com dels de la comarca, i de les associacions de caire cultural que s'han mobilitzat, seguit dels instituts de secundària vilanovins que han participat, i tots els amics de la Catalunya Nord, i altres entitats excursionistes que ens han acompanyat en algun moment durant aquest mes llarg que ha durat tot el procés. De veritat que tothom s'ha pres la Renovació de la Flama seriosament, s'ha creat en alguns moments un clima de complicitat en un objectiu compartit. Algú en algun moment ens va dir "Feia temps que no experimentava aquesta sensació, fins i tot creia que mai més la tornaria a sentir". Fins i tot hi ha qui de forma furtiva hi ha volgut posar cullerada adjudicant-se un protagonisme que no tenien a cap nivell.

Ha estat un bon inici de la celebració del cinquantè aniversari.

Anem bé.

L'ERMITA DE LURDES, AVUI

El fet de mencionar aquest nom quan el tema surt a conversa, per als estadants de la comarca i pels més antics encara més, l'inconscient sintonitza el lloc com un referent segons l'ens de cadascú.

El curs inferior del Foix s'ha de reconèixer com una raconada de singular atractiu paisatgístic. Els pronunciats revolts del riu bregant entre calcaris roquissars, gairebé al llindar ponentí del Garraf (a cavall amb l'Alt Penedès!), amb l'ampla llera empedrada de còdols de tota mida, clotades i cadolles, llavorades de temps, quan, ah!, el corrent baixava de valent.

Les pinedes i la màquia de la zona i algun precís conreu, tot i l'absència ufanosa de l'arbre de ribera, realcen el to mediterrani que es percep proper. Tals singularitats naturals i la proximitat del pantà han merescut l'atenció de l'Administració pertinent perquè l'àrea fos inclosa com un passa-

dís verd en l'anomenat Parc del Foix.

En el meandre més accentuat del riu, (el Foix imitant amb totes les exigüitats possibles el Gave de Pau) en un planell elevat una desena de metres, a recer d'un ensurt torrencial, es troba l'ermita de Ntra. Sra. de Lourdes, Lurdes, Loreto; popularment Lurdes.

Per l'Aplec de Tardor que allí s'hi celebrava, el 5 d'octubre de 1986, es va publicar un programa que, com en tantes altres vegades, s'anunciaven els actes de la diada.-Obertura oficial, Sta. Missa en l'Ermita, Cross Talaia, (Vilanova-cim Talaia-Lurdes). Gimcana, concurs de dibuix ràpid per a infants i joves, ballada de Sardanes amb la cobla Neàpolis, actuació dels "Bordegassos de Vilanova", xocolatada, ball viucentista i Cant dels Adéus-. A més a més la Núria Vidal i Baig, col·laborant amb els Amics de la Sardana de la Talaia, hi va escriure un aclaridor extracte històric devers l'ermita en "Resum de la història de Lourdes Loreto de Castellet";- Don Ceferino Ferret i Martí, i Antònia Galtés i Martí (matrimoni) van edificar una ermita en llaor a la Verge, en un paratge que tingués una mínima semblança amb el que havien vist a Lorda, a la Gascunya, Occitània, (a l'estat francès) centre de pelegrinatge marià internacional...

El significat per la qual fou bastida, la vinculació que de sempre ha tingut amb la ciutat de Vilanova

i la Geltrú, les tràgiques conseqüències que li comportà al seu ermità en esclatar la Guerra Civil...-

Durant una de les sortides matinals que d'usual fem els dimecres un grup de jubilats, (aquell dia 5 de desembre de 2001 només anàvem quatre) en davallar des del Pla de les Plameres pel fondal de la Carçosa (molt embrollat al final) que desguassa al Foix, davant mateix de l'ermita de Lurdes, allà férem cap. Només calia creuar l'aleshores curs del riu eixut, mirant de trobar l'accés més viable entre els penys que margenen les ribes. No hi hagué problemes per veure l'interior de l'esglesiola. Els dos fulls de la gran porta d'entrada eren oberts de bat a bat, però solament restaven la part de la meitat per amunt i, a continuació, un garbuix dels bancs de fusta serrats, i a les parets una varietat de 'graffiti' no gaire 'professional', deixalles concretes...

A darrers de juny d'enquany, en les primeres hores del matí, quan el sol no matxuca prou, fent el recorregut a peu, carretera enllà, em vaig fer present a l'ermita. Adreçant-me pel camí terrós que salva el riu per un gual de ciment, en quatre camades ja hi ets...Una tanca de ferro, un tub, barra el pas davant d'un xaletet (sembla nou) i tot vorejant l'obstacle de seguida ve el monòlit (amb un bon herbat) posat per la Talaia el 1968, en el Centenari a Pompeu Fabra. I al topant, l'ermita, ara sense portes; entrada que

Al mestre Fabra. Il·lustració: A. Ordovàs

ha estat tapiada amb maons. En fer un mos a redós del vell plataner, tan conegut!, vas observant l'entorn solitari que palesa abandonó. L'herbei de la humida primavera creix generós per arreu, i en- sems colrat pel viu estiu, que en aquella hora, el vessant de la Talaia encara la manté en l'obagor. Després de la pausa hom decideix circumval·lar l'ermita, al temps de comprovar la rengla dels bancs de ciment que són d'esquena al riu, amb els respallers abatuts. En retomar per la cara de llevant, on el sol es de formigó i amb uns xi-prers arrencats, espai on es feien les carreres de sacs durant la cita dels Aplecs, aquí es troba una porteta sense cap mena de parament que t'impedeixi entrar-hi. Com era de preveure les escales i dependències de les antigues cel·les són en un procés d'enrunament. Unes passes més endavant i entres pròpiament dins del temple on l'aspecte que ofereix és desolador. Les rajoles del terra, a claps, han estat arrencades, restes dels bancs, un matalàs, andròmines i una augmentada exposició de 'graffiti' blasfemador. Els arcs d'ogiva que suporten la teulada, fins el moment romanen fixats; no obstant una de les torretes, la de ponent, a la façana principal, ja té el sostre esfondrat...

A compte del per què l'eixorc estropell? Els sociòlegs poden suposar algun raonament respecte a tals actuacions. Accions potser menades com una exaltació a la desesperança; frustracions que una societat (assumida com a desenvolupada) no acaba de cohesionar unes situacions complexes en l'opacitat de cada moment. Comparances i circumstàncies. El 30 de maig de 1946, un grup de sis amics, excursionistes iniciàtics, anàrem a l'ermita de Lurdes, sortida que es perllongà fins al pantà de Foix. En aquells anys dissortats també n'hi havia, de problemes, i de molt greus (la manca de llibertats per a una gran part de la població). I també un dels

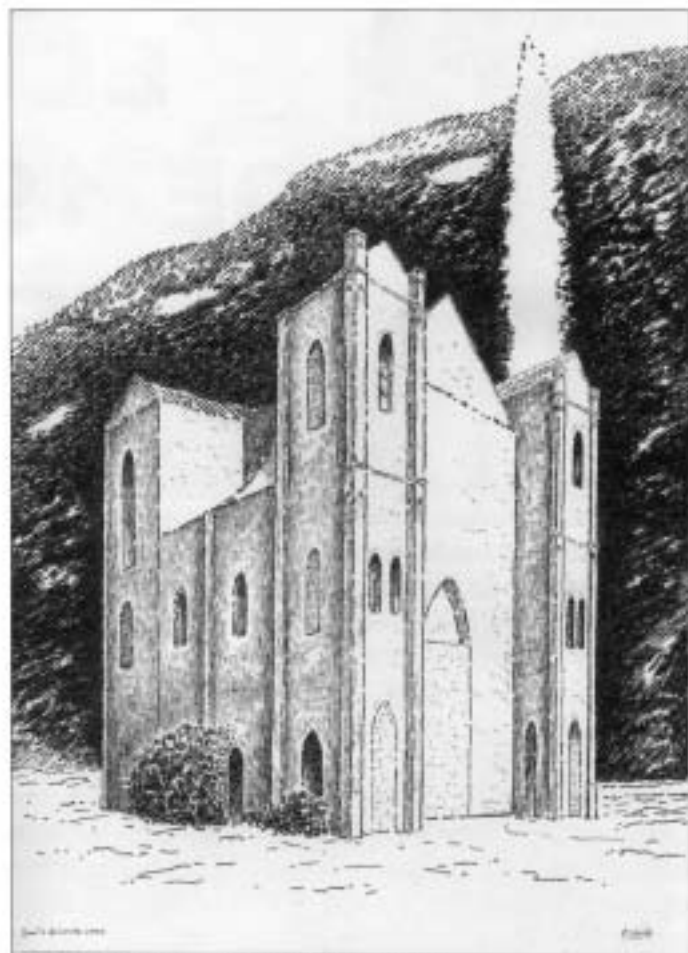
ominosos flagells era la restricció imposada del més essencial per a poder subsistir.

Amb tot i això, arrossegant evidents mancances d'il·lustració, servàvem un instintiu punt, lluny del gest airat.

Durant trenta anys consecutius, 1963-1992, l'AE Talaia va organitzar l'Aplec de Tardor a l'ermita de Lurdes: la primera època amb una acampada inclosa (previ permís d'uns antics propietaris de la finca). Un equip de persones, gent excursionista, amb noms i cognoms, s'esforçaren, alternant-se amb entusiasme, altrament els Amics de la Sardana. Sense aquesta aportació cívica, gairebé anònima, les comunitats serien un tant més o, força més empo- brides?

L'ímpetu del Cross fins al cim de la Talaia i Lurdes atreuria molt de jovent de la nostra ciutat que s'engrescà vers aquest caire de l'atletisme i que l'Argimir Granell batallà per estructurar la prova. O bé escalant la paret pels components del GEAM. O mossèn Manuel Roig (un dels antics socis que fou de l'Agrupació) oficiant una Missa. O el so vibrant de les cobles o, memorant l'any Fabra o, recaptant diners per al monument al President Macià. Reivindicant el Cant dels Segadors, i dels Adéus...

Fa dotze anys que es va deixar de convocar l'Aplec de Tar-

L'ermita de Lurdes. Dibuix: Antoni Ordovàs

dor a Lurdes per motivacions precisades en el seu dia. L'ermita pertany al veí municipi de Castellet i la Gornal, però només queda a set km de Vilanova, per la carretera de l'Arboç; una hora i mitja a peu. Sovint és de comú l'amnèsia genèrica en l'efecte d'encomanar-se quan hom deixa l'actiu per l'esvaïda que promou el temps oblidat.

S'ha d'esperar que, en ser l'ermita de Lurdes dins del Parc del Foix, algun ressort deu haver-hi per rescatar el conjunt de l'ensulsiament total. Encara que l'edifici no presenti un interès arqueològic rellevant, sí que ho ha tingut per a la comarca com a lloc d'acolliment, de trobada, de lleure; el que ha representat per a unes generacions. Valoracions suficients perquè el Lurdes garrafenc pugui quedar protegit i dignificat.

A. Ordovàs
Estiu 2004

EL CAP D'ANY DE 1955 (RASOS DE PEGUERA)

Tot i que la gent de la pre-Talaia encara no disposàvem d'un local social, tot i ésser de lloguer, (l'any següent en seria una realitat) de moment la secretaria del Coro era el punt de trobada setmanal per endegar algun assumpte puntual. O talment com ja venia fent-se des d'anys enrere, qualsevol espai era avinent perquè uns companys es posessin d'acord en preparar una sortida de certa importància, ai las! mirat en la perspectiva d'aleshores.

I així fou que dos amics (tots dos obràvem de fusters) decidírem anar a esquiar als Rasos de Peguera, una zona que no coneixíem a l'hivern.

I si la retentiva m'és fidel hom voldria fer un extracte d'un

col·loqui transferit al present:

-¿Què et sembla Joan, si aprofitant aquest pont de dos dies que s'escau per Cap d'Any, anéssim a esquiar als Rasos que més d'una vegada havíem comentat?

-Segons hem comprovat en unes fotos antigues, aquells baixants entre el bosc de pi negre han de ser d'allò més plaent... A més a més, els pendants no són excessius per al nostre saber lliscar... I també existeix un acollidor refugi... (feia vint-i-dos anys que s'havia inaugurat).

-M'agrada la idea - diu en Joan - ho podríem intentar, però, això de l'equip és un problema...

-A veure - Li responc jo; amb unes sabates o 'xiruques' de sola gruixuda, uns pantalons de llana, un tabard o 'jersei' doble... I uns guants...!

-Ja saps que a mi tampoc no em sobra res...

-Tots anem mancats de moltes coses, però, cal fer de tant en tant alguna arrencada especial.

-Respecte als esquís - li dic - pots usar-ne uns de mancomunals que vam comprar fa gairebé quatre anys la colla de llavors i els anem guardant com una penyora... No en tenen, de cantells metàl·lics; - A veure si aviat n'hi encastem uns... - Fan metre noranta de llargària i de cantells en venen a can... - Les fixacions són de cuir i es fan amb una palanqueta, cosa que no et pressionarà massa la

sabata... - Bastons de bambú ja n'hi ha...

-Bé - diu en Joan - serà una experiència que caldrà viure-la...

-No pensis - li faig saber - Les fustes que tinc són una antigalla que vaig adquirir d'ocasió en una botiga de la capital i, pel caré que tenen, ja deurien obrir traça la dècada dels quaranta. -Una espàtula la travessa un clau per tal de travar una esquerdada - Les fixacions sí que són de les dites 'Kandahar'... Compte, però, perquè en un entrebanc sobtat no desfermen els peus...!

Després de resoldre alguna minúcia com el fet per cuinar quelcom de calent (amb l'escudellòmetre del nostre president en Miquel Fortuny, que molt amatent, a tombs, ens el cedia), el divendres 31 de desembre de 1954 plegàrem una mica més d'hora de la feina, i pujant en un tren que sortia de Vilanova a les 17'50 h arribàvem al baixador de Gràcia a les 18'45 h del vespre. En disposar de mitja hora per anar a la plaça de Catalunya, i en agafar el tren de les 19'15 h en direcció a Manresa, hi férem cap a les 20'50 h. Sense perdre temps (anava just) es creuà el pont sobre el Cardener adreçant-nos vius vers la parada d'autobusos que feien la línia de Berga (prop dels antics magatzems Jorba). Allí també s'esperava un grupet de tres o quatre esquiadors de Súria i altres tants de manresans i, en carregar l'equipatge que en aquell temps es desava a la teulada, tot ben lligat amb una corda que un

A. Ordovàs i J. Farràs. Foto: A. Ordovàs

empleat tenia cura de fer-ho, a les 21'15 h engegava el vehicle. Una hora i mitja d'autocar i a les 22'45 h atenyíem la capital del Berguedà. Tot i ésser ja una hora tardana encara s'hi afegiren quatre o cinc esquiadors més de la ciutat, així que, tots plegats, sumàvem uns quinze de colla disposats a emprendre amb cama lleugera els catorze km i mil metres pujadors que més o menys hi ha fins al Xalet.

Nit freda i estelada tot remuntant per carreranyes, pista i senderols vers la font Negra, coll de Campilong, el Casalot (a des-sota el Pi famós), pas dels Lladres, coll de Tesà amb el greny del Far dominant la desdibuixada costa i de seguit s'atançava el Xalet dels Rasos.

Durant la caminada un noi dels de Sùria, el -Sùria- li dèiem, un xicot d'engrescadora parla, animà la comitiva amb els seus acudits i gràcia i en ser la mitjanit ho anuncià amb algun crit gaudiós. Duia un estri 'especial' per transportar els esquís, una mena de trípode metàl·lic molt lleu que li servia de suport perquè les fustes que anaven subjectades a la motxilla no li toquessin al terra

i, el fregadís rasclador re-percutia en la quietud de la nit. A dos pams de les espatules portava el sector embenat amb un paper de diari, secret que descobríem l'endemà en treure l'em-bolcall i veure'n estampades les 'quatre barres'. Un sentit de prevenir prou sabut en l'època va fer a l'esquiador de Sùria que dugués camuflada - subversió? - l'ensenya del Principat tant fos en transitar per la "terra baixa".

Al voltant de les dues de la matinada entràvem al Xalet. El guarda de llavors, un personatge conegut amicalment pels assidus de la comarca pel sobrenom del 'pàjaro', i un ajudant seu de nom en Rufino, encara feien vetlla per rebre els possibles excursionistes-esquiadors que sens dubte hi farien cap. En travessar el pòrtic (era el lloc on es desaven els esquís) entràrem a l'espaiosa sala,

el menjador, el qual era il·luminat per un quinqué que en prou feina desentenebrava l'estança. Al fons, la gran cuina, era més fosca si cal amb un tel de boirina reïno-sa de l'últim encès. Aquells homes que tenien cura del refugi, amb barba d'uns quants dies, ens posaren a l'abast uns porrons de vi negre, fredíssim, que aviat, en recuperar l'alè, t'omplia d'un formigueig reconfortant després de la tirada. El cruixir en moure't per l'empostissat, en pujar per l'escala, el gemen-gós grinyolar de les lliteres. Un òptim valorat amb escreix! Aquells dies, al mateix peu del refugi n'era exempt de neu, però, l'endemà, 1 de gener de 1955, en ascendir

La creu del Sant Crist de ferro. Foto: A.Ordovàs

en cosa de deu minuts al coll del Cabrer, el vessant nord tot era blanc. Una neu forteta lluia amb el Port del Comte, el Cadí i Ensija com a visió de fons alternant el sol o vaporoses grisors. Una magnificència pels que patiem d'un calendari avar en sortides com aquella. En el Coll de la Creu del Cabrer (un bandoler llegendari que tant estimen els berguedans), aquell mateix hivern van plantar una gran creu de ferro amb la imatge d'un Crist, raó per la qual a voltes també es coneix l'indret com el coll del Sant Crist.

Diumenge dia 2, un jorn ennuvolat. Com que els més allunyats érem el meu company en Joan Farràs i un mateix, per imperatius de les distàncies, a les nou del matí emprenguérem el camí de regrés fent la mateixa combinació que a l'anada. El primer tram, però, vam tocar la masoveria dels Porxos i just a la topant ermita de sant Llorenç, fregant la timba, pel grau que allí s'inicia, davallàrem fins a petar prop de Castellar del Riu, a quatre passes del Pi de les Tres Branques. Per Setmana Santa d'aquell any i la següent pujaria amb altres companys: en Josep Julià i, el 56, amb en Francesc Aliaga. A partir de 1957, una promoció d'uns més joves Talaiencs eixamplarien l'esquí a la nostra Agrupació de la nostra ciutat.

Arribada al refugi dels Rasos. Foto: A.Ordovàs

Antoni Ordovàs
Hivern de 1955

CAMÍ DE SANT JAUME: SARRIA- SANTIAGO

Etapa Nº 31 - SARRIA - PORTOMARIN

Dia 20 - 06 - 2004

L'anada de Vilanova a Sarria no fou fàcil, tota vegada que ens portàvem la caravana per fer unes petites vacances i amb al cotxe no podíem córrer, així doncs, arribàrem tard a Sarria i trobàrem l'alberg ple i ens tocà dormir a la nostra caravana.

Iniciem aquesta etapa tard i amb el Carles que no es trobava prou bé. Sortim de Sarria pel convent dels P.P. Mercedarios i pel vell pont de A Aspera, deixem Vilei ja camí a Barbadelo amb la seva església de Santiago, després de creuar dues boniques "carballeiras" o sigui rouredes. Passem per un seguit de prats, boscos i terres de conreu, arribem a Rente i Mercado da Serra, on esmorzem. Travessem tota una colla de pobles: Leimán,

Peruscallo, Lavandeira i Brea. Entre aquest darrer poble i Ferreiros trobem un "mojón" que indica que falten 100 km per a arribar a Santiago.

Quan estàvem descansant a Casa Cruceiro de Ferreiros, en Paco troba a faltar la ronyonera, l'ha oblidat en el lloc on hem esmorzat i amb cotxe i conductor espectacular se'n va a buscar-la.

En les proximitats de Ferreiros trobarem l'església de Santa Maria, del segle XII, en el poble de Mirallos. A continuació passem per: A Pena, Rozas, Moimentos, Mercadoiro, Moutras, A Parrocha i Vilachá. Passem per un paisatge obert i agradable on la ruta baixa fins a les riberes del Miño, indret on podrem trobar per primera i única vegada vinya en terres de Galícia.

Per entrar a Portomarin caldrà creuar el pont construït per

superar l'embassament de Belesar, en el Miño. Al fons, si les aigües ho permeten, hi ha els arcs intactes del vell pont i les ruïnes del vell Portomarin, que submergí aquest embassament. En el nou emplaçament de la ciutat s'hi traslladaren les esglésies romàniques de San Pedro i San Nicolàs.

Dinem molt bé i a la tarda anem a recuperar cotxe i caravana que havíem deixat a Sarria. A Portomarin l'ambient de peregrins es fa notar i el poble ho agraeix donant uns serveis que no trobarem més endavant en altres pobles.

Havem fet : 22 quilòmetres i en portem 624,5

Etapa Nº 32 - PORTOMARIN - PALAS DEL REI

Dia 21 - 06 - 2004

Comencem a caminar a les 7h plovent, travessem l'embassament de Belesar per un estret pont de ferro i aviat trobem un primer "hórreo", aquests particulars monuments que ens acompanyaran durant tot el dia.

Baixem fins a Toxibo i començem a ploure de valent, travessem l'aldea de Gonzar i fem un parada, el camí continua cap a Castromaior, lloc preromà que domina el perfil del paisatge local. Trobem Ventas de Narón amb la seva capella a la Magdalena, Prebisa, Lameiros, lloc del municipi de Monterroso, amb la capella de sant Marc i un singu-

Portomarin. Foto: Josep Maria Casas

lar "cruceiro". Més endavant farem cap a Ligonde amb rellevants exemples de tipologies arquitectòniques tradicionals.

Després de passar Eirexe i Portos, immediatament la ruta s'interneja en terres del municipi de Palas del Rei. Trobarem Lestedo, Valos, Brea i l'Alto del Rosario i entrarem a Palas del Rei on destaca la moderna església de San Tirso, la qual conserva intacta la portada romànica. Són les 14h i tota vegada que l'alberg està ple, agafem un taxi i anem a Portomarin, on després de dutxar-nos a l'alberg i dinar, portem el cotxe i caravana a Palas, on dormirem.

En la Galeria i Museu (?) del Peregrino, en Josep Maria i Paco, en uns moments d'ofuscament local, es deixen fer pel Monxo un carnet de peregrins molt especial i simpàtic. La cella del Paco protesta i vol marxar de la fotografia.

Cal destacar en aquestes etapes de Galícia la gentada de peregrins que trobem, sobretot catalans i estrangers, això fa que trobar allotjament als albergs sigui una tasca quasi impossible, ja que hauries d'estar a primera hora a l'alberg, per tant, començar a caminar molt aviat.

Havem fet : 24 quilòmetres i en portem 648,5

Etapla Nº 33 - PALAS DEL REI - ARZUA

Dia 22 - 06 - 2004

Són les 6,45h quan comencem aquesta etapa, una de les més llargues de tot el camí. Sortim de Palas pel Campo dos Romeiros, on es celebra la tradicional trobada de peregrins, arribem a una zona dominada per l'antiga devoció a San Xulián.

L'església de San Xulián romànica del segle XII. Estem en plena comarca de Los Pazos de A Ulloa, terra de gran producció làctica i molt bons formatges, entre altres reconeguts productes tra-

dicionals, que foren immortalitzats per Emilia Pardo de Bazan en la novel·la "Los pazos de Ulloa" en el 1886. Passat Porto de Bois arribem a Coto i on per Cornixa entrem a la província de A Coruña, trobant aviat l'aldea de Leboiredo, de veritable sabor medieval.

La seva església conserva diversos elements romànics, com el magnífic timpà de la portada, amb imatge de la verge i diverses pintures murals. Entre Leboiredo i Melide, trobem uns dels trams més bonics del camí, es creua l'aldea de Furelos i l'estret curs dels seu riu en un grandios pont medieval de quatre ulls.

A Melide, ciutat considerada el centre geogràfic de Galícia, trobem una població amb una intensa identitat històrica jacobea. Fem un llarg descans per esmorzar, és una parada obligada a la Pulperia Ezequiel per degustar un dels millors pop a la gallega del país. L'ambient al lloc és molt agradable, trobem uns valencians que després ens acompanyen una bona estona.

Sortint de Melide segellem a la Parròquia de Sta. Maria. Prop de A Peroxa, es troba la capella de Rocamador de devoció francesa, trobarem Raido i a Boente, segellem a la seva església de Santiago, després Castañeda, d'antiga tradició jacobea. Més en-

Església Melide. Foto: Josep Maria Casas

davant el peregrí creua el riu Iso per un petit pont d'origen medieval que dona accés a l'hospital de Ribadiso, edifici transformat com alberg de peregrins en un entorn d'una notable bellesa, però el nostre final d'etapa no serà Ribadiso da Abaixo, sinó que continuem caminant fins a Arzua, on per casualitat trobem tres places lliures a l'alberg.

Havem fet : 28,5 quilòmetres i en portem 677

Etapla Nº 34 - ARZUA - OPINO

Dia 23 - 06 - 2004

Sortim a les 6h d'Arzua, famosa per la gran riquesa formatgera de la comarca, passem per la rua do Camiño, l'església de Santiago i la capella gòtica de A Magdalena. A partir d'aquest poble desapareix l'omnipresent vegetació autòctona gallega, però travessarem prats, rouredes i molts

bosc d'eucaliptos que rodegen els petits pobles, alguns de fama jacobea, com: Calzada, Calle, Ferreiros, Salceda, Brea, Santa Irene -amb una singular església i font-, Rua, ja a les portes d'Arca, capital del municipi de O Pino, el darrer abans de Santiago. Sortim d'Arca i trobem San Anton i Amenal, creuem la N-547 per l'aldea de Cimadevila per un viu camí medieval que cal assaborir amb avarícia perquè serà els últims passos que violin un espai tan íntim i misteriós. En un llarg i còmode ascens, entre eucaliptus, passem per l'alt de Labacolla. Apareix el "mojón" del quilòmetre 12 que serà el darrer que veiem.

Continuen caminant i comencem a sentir els sorolls dels avions de l'aeroport de Lavacolla. Veiem aterrar un avió; finalment, en la rotonda on hi ha el mesón Cima das Quintas ens quedem a dinar i donem per acabada aquesta etapa. Un taxi ens porta a Palas a recuperar el cotxe i caravana que instal·lem al càmping San Marcos.

Havem fet : 25,5 quilòmetres i en portem 702,5

Etapa Nº 35 - O PINO - SANTIAGO DE COMPOSTELA
Dia 24 - 06 - 2004

Camí. Foto: Josep Maria Casas

Comencem a caminar a les 8h30. Finalment entrem al municipi de Santiago i passem prop de l'aeroport, arribem al nucli de Labacolla on els peregrins es rentaven la roba i el cos per presentar-se nets davant l'apòstol.

A continuació s'inicia la pujada al Monte do Gozo per un tram asfaltat i a la dreta deixem les instal·lacions de TV Galega, davant tenim el càmping de San Marcos, arribem al punt més alt del Monte do Gozo on els caminants medievals veien per primera vegada la ciutat santa. Las torres de la catedral s'intueixen des d'aquesta altura on hi ha el monument commemoratiu de la visi-

ta del papa Joan Pau II l'any 1992.

El camí ens porta de nou a la carretera després de creuar una urbanització i baixar unes escales. Un pont sobre l'autovia marca l'entrada a Santiago. Des que arribem a la primera gran avinguda de la ciutat fins a la porta del camí d'accés al casc antic ens queden uns 50 minuts per carrers inhòspits, sense gaires senyalitzacions.

En arribar a la plaça de Sant Pere, la trobem presidida per un "cruceiro" i ja es veu una de les torres de la Catedral. La porta del camí dona la benvinguda al caminant i el guia cap al carreró de les Ànimes, plaça de Cervantes, via Sacra, carrer Azabachería, plaça de les Platerias i per fi, la plaça de l'Obradoiro i la gran majestuositat barroca de la façana de la catedral de Santiago.

"Allà enfront d'aquella orgia de pedra, sols 33 escalons, es pugi per l'escala que es pugi, s'interposen entre ell i la glòria".

Havem fet : 13 quilòmetres i en portem 715,5.

FINAL DEL CAMÍ DE SANT JAUME

Carles Gómez

Obradoiro. Foto: Josep Maria Casas

PUJA AL CIM DE LA TALAIA

Aquest any de 2005 se celebra el 50è Aniversari de l'Agrupació Excursionista Talaia. Què de més lògic en un esdeveniment tan significatiu que la Caminada hagi escollit aquest cim tan proper, emblemàtic, que, de fet, va donar el seu nom a una entitat excursionista?

Si d'entrada una Caminada multitudinària suggereix fer-se per terreny més o menys planer, aquesta vegada (ja s'havia fet en altres ocasions) el rumb canvia quan s'afegeix empènyer una 'ascensió' col·lectiva tot trepitjant algun sector un xic més esquerp.

Amb un dia anunciat com estable i assolellat, a dos quarts de nou del matí del diumenge 23 de gener, una bona participació de ciutadans-nes encetava la ruta des del local de l'Agrupació, al carrer Comerç, vers la plaça de Pau Casals, carrer Major, la pla-

ça popularment coneguda com de la "font de Ferro", carrer dels Estudis, Cap de Creu, carrer Guansé (aquí es creuava la Ronda Ibèrica sota la vigilància de la Policia local). Llavors s'anava seguint pel darrere de la Central Elèctrica, camí dels Escalons (un obligat coll d'ampolla per sortir de la ciutat a peu) travessant per sota la Variant C-246 i més endavant l'antiga Carrerada, ara carretera de la Plana, que cal creuar amb compte per la circulació de cotxes. Deixant a l'esquerra la Bassa de Creixell (ara en diuen la Figuera), se seguia pel camí del mas Torrat. Poc després es girava a l'esquerra per l'anomenat carrer del Pas del Bou (nom amb el qual es coneix una urbanització). En estrènyer-se el camí, la matineria concurrència havia de seguir en fila índia, com ho faria a intervals més endavant, senderol aquest

no gaire ample, ran del torrent de la Ramusa, per aconseguir després el desuet camí del mas Roig.

Una altra urbanització, la del corral d'en Roc, s'oferia als caminadors, urbanització que calia seguir pel carrer Sajolides i, deixant de banda a l'esquerra altres carrers com del Desmai, la Renvetlla, los Nazarenos, 'Barcelona 92' i pel del '15 d'agost' (noms tots ells aliens a la toponímia dels topants), es feia cap a l'autopista Pau Casals, que es creuà per un pont. Fins aquí no hi ha hagut més remei que tocar sòl de ciment. A continuació venia de gust seguir per un caminet boscós que du al Portal del Roc, on s'entronca amb el camí de la Talaia (una pretèrita carrerada).

La muntanya a la qual ens dirigíem era ja tocant i prompte s'arribà al mateix peu, ben definit, deixant a la dreta un força nou camp de golf. Era el punt on començava la pròpia 'ascensió', no gens temuda i apte per a tothom que s'ho agafés com un plaer estimulant per desempal·lugar-se del rutinari ritme que la urb imposa. Atraient aspecte el de la Caminada enfilant-se cap a un rocós planell (un coll desdibuixat?) on hi ha una alta torre de conducció elèctrica, indret en què arrenca un camí més folgat (pel manteniment de la torre) el qual s'adreça més pausadament fins al llom carener, itinerari que els organitzadors havien previst per fer més suau el pujador desnivell. No obstant fou ben animador comprovar que el

Pujant a la Talaia. Foto: Josep Blanes

Portal del Roc. Foto: Josep Blanes

Començant la pujada. Foto: Josep Blanes

Caminant pel llom carener. Foto: Josep Blanes

Enfilant l'últim tram pels rasclers. Foto: Josep Blanes

La torre de vigilància. Foto: Josep Blanes

La Creu de la Talaia. Foto: Josep Blanes

Baixant cap a la plana. Foto: Josep Blanes

Ambant a Vilanova. Foto: Josep Blanes

gruix de la Caminada tirava pel dret, que vol dir pujar per uns claps de rasclers i pedregam aparentment 'durs' que fan activar el nervi de la marxa.

Ja a dalt del cim de la Talaia, 280 m altitud, un llogallargassat cobert de la bosquina pròpia del Garraf, amb restes d'un incendi d'antany, els excursionistes es disseminaren al gust de cadascú; des de la creu que dona al vessant del Foix fins al voltant d'una recent torre de vigilància forestal. Trenta minuts per esmorzar envoltats per una dia magnífic, amb alguna teranyina vers ponent que privava d'entrellucar a ull d'ocell les moles de les muntanyes de Prades. Un mar lluminós, l'Alt i Baix Penedès amb la serralada prelitoral de fons amb l'emergent Montagut. Es pressuposa que hi devia haver alguna persona que observava per primera vegada la panoràmica que s'obre a l'altre costat de la muntanya.

De cara a llevant, barrant la panoràmica, el massís del Garraf. Des d'aquesta balconada

Panoràmica des de la Creu de la Talaia. Foto: Josep Blanes

talaienca, la concurrència té a un tret de pedra la plana de la qual procedim, on és ben patent constatar (ja bé d'anys!) la desaparició d'espais de conreu, pagegívols, hortelans, en pro d'una pressió urbanística que sembla no tenir aturador. Qui sap si en l'avenir només restarà indemne aquest alterós mirador i ...!

La tornada es va fer per la mateixa sendera fins a la base de la muntanya. Des d'allí es varià el recorregut continuant entre el faldar muntanyós i el camp de golf desembocant enllà en el camí del mas Torrat (prop d'aquesta masia). Un camí ample que passa per sota l'autopista i poc abans de la Bassa de Creixell se seguia a l'esquerra, pel carrer 3, que empalma amb la carretera de la Plana. Caminant entre l'abans fàbrica Mahle i la Pirelli (de la Plana), se sortia al camí del mas de l'Artís, a frec del torrent de la Pastera. Novament, salvant la Variant C-246 per sota, i després la Ronda Ibèrica pel pas de zebra (torre de la Immortalitat), i en

quatre gambades més venia la Plaça de les Casernes, carrer de les Premses, de Comerç...

La logística donava un recorregut de 13.200 m efectuat en cinc hores, incloses les aturades; tot i que l'arribada s'avançà en mitja hora, potser per la cadència diligent. O sigui que a la una del migdia l'excursió matinal es donà per acabada al temps que s'asaboria un temperat aperitiu preparat, com ja és un costum, al vial del carrer. Una participació que no s'acabà de superar. Oficialment hi hagueren 400 inscripcions, però cal tenir al cas potser un centenar de persones més que s'afegeixen pel seu compte en el seguici. El més veterà de la colla era en Bernardino Batlle, amb 78 anys, i els, les més jovenetes, d'uns mesos, la Clara i la Laia, filles dels consocis i amics en Carles i la Judit.

Caminar en un dia de gener és prou gratificant amb una atmosfera límpida, i sort tinguérem, perquè el dimarts següent, una onada de fred siberià podria haver estat obstacle per fer minvar la ronda. Que la voluntat que ens anima a tots plegats sigui patent en les sortides i caminades que calguin per expressar a la nostra manera el gaudi del viure.

Els últims metres abans del vermut. Foto: Josep Blanes

Grup de Marxes

Crònica del "cotarro" talaïenc

ASSEMBLEA GENERAL EXTRAORDINÀRIA. ELECCIONS DE JUNTA

Tal com estava anunciat i ho preveuen els nostres Estatuts, havent finalitzat el mandat del darrer president i la junta corresponent, el passat 18 de desembre tocava elegir de nou qui havia de dirigir la nostra entitat per un període de quatre anys. En tot cas les eleccions s'haurien d'haver fet a començament del 2005 però es va creure convenient entrar en l'any del nostre Cinquantenari amb la nova junta que s'havia de fer càrrec dels actes de celebració.

Pràcticament no van caldre eleccions, ja que durant el període preelectoral només va presentar-se una candidatura, que encapçalava el mateix president del darrer període, en Salvador Belchi, amb gairebé la mateixa junta anterior. Així la Comissió Electoral, en una assemblea de tràmit, va confirmar l'única candidatura, la qual fou ratificada per aclamació per l'assemblea de socis. Tot i que existia un avantprograma de línies a seguir, encara faltava un llistat d'actuacions concretes, que va ajornar-se per presentar-lo en una propera data del mes següent.

La junta ha quedat de la següent manera:

President: Salvador Belchi
Sotspresidents: Ricard Belascoain, Toni Castelló, Manel Castillon, Agustí Poch.

Secretari: Antoni Olivares
Tresorer: Manel Vidal

36a RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CA- TALANA

Hem de fer-vos un succinta crònica del que han estat els actes d'aquesta 36a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana i de la qual, en aquestes mateixes pàgines, podreu llegir un ampli reportatge.

Començava els dies 8 i 9 de gener amb l'encesa de la Flama davant la tomba de Pompeu Fabra a Prada del Conflent, en un multitudinari i emotiu acte, que continuava a l'ajuntament de Prada, per portar finalment la Flama a Vilanova.

Els dies 14 i 21 de gener es feren conferències a la nostra sala d'actes, mentre que el dia 18 es féu la recepció de la Flama a l'Ajuntament vilanoví, amb un llarg seguici que encapçalaven els socis fundadors de la Talaia i que fou rebut a la plaça de la Vila per una nodrida concurrència, pels balls populars i pels membres del consistori.

El 21 de gener la Flama començà visitant la comarca per la vila de Canyelles. Aquell mateix dia, unes hores més tard, la Flama es traslladava fins al veí municipi d'Olivella, on membres del consistori feren l'acte de rebuda al CEIP El Morsell. Seguint l'itinerari previst, el dia 22 la Flama fou

portada a Sitges, que també amb una bona concurrència fou presentada davant l'ajuntament amb presència de membres del consistori. I el dia 29 fou Cubelles qui vingué fins a la Fita de terme, encapçalats per l'Alcalde, a rebre la Flama, que desfilà fins a l'ajuntament i des d'on es llegí -com tot arreu- el Manifest de la Flama redactat per l'escriptor Màrius Serra.

Després del parèntesi del Carnaval, del 14 al 18 de febrer la Flama va recórrer els Instituts d'Ensenyament Secundari vilanovins, on fou acollida per les respectives direccions i càtedres de Llengua.

I el dia 18 es presentà l'itinerari per portar a peu, sense parar però en tres etapes i acompanyat per una bona logística, la Flama fins a Collbató, a sota de Montserrat. L'endemà dia 19, el primer tram era de Vilanova a Olesa de Bonesvalls, el segon era d'Olesa fins a Gelida, i el tercer de Gelida a Collbató, on la Flama fou vetllada fins al dia següent.

El diumenge dia 20, i pel camí dit del Llençol, una vuitantena de caminaires pujaren la Flama fins a dalt de Montserrat, i després de retrobar-se amb altres participants i elements dels entremesos populars vilanovins, foren rebuts per la comunitat benedictina. La Flama que presidí la missa montserratina passà després

Crònica del "cotarro" talaïenc

a l'emotiva cerimònia de la Renovació, encenent la llàntia per 36a vegada. Els actes es clogueren amb sengles parlaments i amb l'acte acadèmic que es féu a la sala d'actes del monestir.

CANVI DE JUNTA A LA SECCIÓ D'ESQUÍ

No ho havíem ressenyat a la darrera revista, però cal informar que el passat novembre aquesta secció ha canviat la seva junta, donat que han entrat a formar-ne part nous membres amb ganes de donar un altre caire a la decaiguda activitat de la secció. Així, sense oblidar-se de l'esquí clàssic, la millora en les activitats passa per decantar-se cap a l'esquí de muntanya i els cursos d'iniciació.

L'assemblea de la secció, després de la proposta presentada, escollí la Junta següent:

President: Ricard Belascoain
Secretari: Carles Torres
Tresorera: M. José Escuer.
Vocal de material: Jordi Pons.
Vocal esquí alpi: Josep Blanes

PETITA CRÒNICA DEL CARNAVAL

El nostre Carnaval, el social, s'entén, sembla anar de cap per avall. Ja només celebrem dos actes, la Xatonada i les Comparses. Si bé això encara es pot aguantar i la participació és

acceptable, hi ha altres qüestions que no han funcionat com potser ens hagués agradat, com per exemple, una difusa Comissió de Carnaval que no hem vist i que ni tan sols ha editat un full a tall de programa de Carnaval, que fins ara s'havia anat fent. Però el temps i les circumstàncies ja diran el que s'ha de fer. Com a mínim això sortirà al Sermó de l'any vinent!

Dels dos actes esmentats, la Xatonada anà prou bé, però estàvem acostumats durant anys que el xató ens el feia algú de confiança i al nostre local, i gairebé sempre havia resultat excel·lent, sense mancar-hi cap dels components que caracteritzen aquesta menja tan nostra. Enguany s'ha preferit encarregar-ho a un "càtering" amb racions envasades en un recipient d'alumini, on la salsa del xató era un tant "ligh" i la tonyina fresca no existia, ni els seitons, ni gairebé el bacallà. Això sí, allò no va donar feina a ningú, ja que es va repartir a cadascú la ració de xató+truites i quan es va acabar, l'envàs cap al sac de les deixalles.

Per sort el sermó d'en Carnestoltes, que ens llegí el seu secretari, el Bernat del Manton, distraigué la concurrència amb les seves sàtires als socis que s'han passat de la ratlla. El Bernat, per no ser menys, es presentà amb el fanalet on es conservava la Flama de la Llengua. I també

prèviament s'havia engrescat la sala amb aquell conegut brindis col·lectiu de "Sant Roc del Pi Gloriós".

Tampoc no va baixar ningú a la batalla de merenga que diverses colles realitzaven a la Plaça de les Cols, tot i que vàrem disposar enmig de la plaça la monumental merenga amb què ens obsequia la Pastisseria La Lionesa, que va durar escassos segons a mans d'aquell terrible exèrcit totalment empastifat.

I el diumenge, Comparses. Amb un temps que amenaçava pluja, encara va aguantar tota la primera part, on vàrem cobrir l'itinerari previst. Per sort, enguany ens van adjudicar una banda com cal, que no va parar de tocar amb la música i el ritme adequat. Però just a la segona part, durant l'hora d'esmorzar, la pluja va fer trontollar les intencions de sortir. Sortosament el temps es va asserenar i encara que amb els carrers mullats cobrírem el previst fins entrar a la concentració de la plaça de la Vila, on l'entrada al recinte des de la Rambla no l'havíem fet mai. I repetiríem la gran batalla de caramels d'un costat contra l'altre, i que aquesta vegada val a dir que va ser una de les més llargues i intenses que recordem. I després de les llaçades tothom cap a dinar. I aquí s'acabava el carnaval de la Talaia.

Crònica del "cotarro" talaienc

EXPEDICIÓ VILANOVA 8000 AL CHO-OYU

Els nostres expedicionaris s'estan entrenant de valent i si voleu veure fotos guapes només heu d'entrar a la web de la Talaia o la de l'expedició, i podreu constatar el programa de preparació física i d'alta muntanya que tenen previst. Us presentem el calendari de l'expedició:

GENER.- 8/9 Fontblanca, 15/16 Alps- Els Écrins, 22/23 Camp.Hivern, 29/30 Mulleres
FEBRER.- 12/13 Aneto-C.Estasen, 19/20 Col.lectiva Mont-Ral, 26/27 Comapedrosa
MARÇ.- 5/6 Encantats, 12/13 Multiactivitats, 19/20 Cadí ? 24 al 28 Alps ?
ABRIL.- 2/3? , 9/10 Taillon , 16/17.....? 23/24 la Pica E.-Port de Rata
MAIG.- 30 i 1 Posets-J.Arlaud, 7/- Balaitus, 14/15 Mont Perdut, 21/22 BTT, 28/29 Raid Garraf
JUNY.- 4/5 Marboré, 11/12 Campbieil SM, 18/19? 25/26.....?
JULIOL.- 2/3 La Pica p.França, 9/10 Salenques-Tempestats, 16/17 Moonlight Ralli, 30/31 Infernos-Panti.
AGOST.- 6/7 Perdiguero, 13/14 BTT, 20/21 BTT, 27/28?
SETEMBRE.- 4 -Sortida cap a Katmandú-Nepal , del 5 al 30 Cho-Oyu
OCTUBRE.- de l'1 al 15 Cho-Oyu , 16 Arribada !!

Aquest és el Calendari que s'ha programat per a les activitats de preparació per al

Cho-Oyu, per a tot l'any. Sempre es podrà modificar, però és una base de partida.

Es previst que el campament d'hivern, així com la sortida al Cadí, siguin bàsicament tècniques, encara que en tota la resta, i quan es tingui un moment o lloc adient, es recordin i practiquin totes les tècniques que hagin de fer falta per arribar a conèixer-les sense pensar i amb els ulls clucs.

En la mesura del possible s'intentarà realitzar les activitats faci el temps que faci i prenent dormir sempre al màxim d'alçada possible, amb tenda o refugi (millor tenda). Tothom hi està convidat a participar, però atenció: No són guies, ni es tracta de les activitats d'una agència d'aventura, ni hi ha cap vocal de sortida, ni llista de material necessari. En general, la jornada acostumarà a ser llarga i dura (s'estan entrenant per intentar l'ascensió d'un 8000). Evidentment us citareu en algun lloc, i es lligarà el tema cotxes, i òbviament estan oberts a qualsevol tipus de consulta. Amb excepció del campament d'hivern i del Cadí, la resta de sortides es desaconsellen inicialment a no iniciats en ús de piolet i grampons.

Excepcionalment, en alguna sortida es limitarà la participació. (Per utilitzar una ruta on la "massificació" pot representar un problema, tipus

crestes, o corredors quelcom delicats que no ofereixin una ruta alternativa).

Moltes gràcies a tots, i animeu-vos a acompanyar els expedicionaris al Cho-Oyu, que ja han començat a pujar! Per a més informació i per contactar amb els expedicionaris:

www.vilanova8000.com
info@vilanova8000.com

CRÒNICA DELS DIVENDRES CULTURALS

Restaven pendents d'incloure en aquesta crònica les dues darreres conferències del VI Cicle de Projeccions de Muntanya. Així el 19 de novembre, l'escaladora aragonesa Cecília Buil va presentar-nos el seu interessant audiovisual BIG WALL INTENS sobre l'ascensió a una difícil paret de Groenlàndia de 1.560 m de llargada

I el 26 de novembre teníem com a cloenda del Cicle: DONES A L'EVEREST 04, una projecció excel·lent que ens va oferir la primera expedició femenina catalana que assolí el cim de l'Everest per l'aresta nord. Va presentar l'audiovisual la Marisa Huguet, una de les quatre integrants de l'expedició, l'única que no va fer cim, però que serví d'important suport organitzatiu de tota l'ascensió.

En altres pàgines d'aquesta revista trobareu l'entrevista amb Marisa Huguet,

Crònica del "cotarro" talaïenc

on s'expliquen tota una sèrie de detalls d'aquesta expedició.

I passem al mes de desembre, on el dia 3, Francesc X. Puig Rovira ens féu una conferència sobre **COL·LECCIONS I COL·LECCIONISTES**. Partint de la definició que en fa del col·leccionisme l'Enciclopèdia Catalana, Puig Rovira va fer esment de la gran passió pel col·leccionisme de Víctor Balaguer, gràcies al qual els vilanovins podem gaudir avui dia del Museu que porta el seu nom; també parlà, entre d'altres, de les col·leccions que han donat peu al Museu de Curiositats Marineres, d'en Roig Toqués; de l'esplèndida Pinacoteca Massana, de la voluminosa biblioteca de l'advocat Roig Santacana, de la interessant col·lecció de goigs, capses de llumins i altres curiositats que havia realitzat el que fou primer president de la nostra Talaia, Miquel Fortuny. Dèria col·leccionista que avui dia s'ha fet extensiva a les xapes de cava, punts de llibre, etc.

El dia 10 rebérem el conegut i ja tradicional per aquestes dates professor Joaquim Monturiol, el qual, amb la seva característica forma d'explicar, ens introduí al **GÈNESI DEL PAISATGE A L'ALTA MUNTANYA**, amb un cúmul de pedagògiques explicacions i tot detall sobre la formació i el relleu de valls, muntanyes, glaceres, volcans, etc. i que configuren el que

nosaltres entenem per alta muntanya. Càlids aplaudiments clogueren aquesta excel·lent conferència.

El divendres 17 va ser la data prenatalenca escollida per a la presentació del **PROGRAMA DELS ACTES DEL CINQUANTENARI DE L'A.E. TALAIA**, un tríptic que presentà Josep Blanes en nom de la Comissió de Cinquantenari i que amb el lema "Cinquanta anys fent excursionisme a Vilanova i la Geltrú" resumia en més de 30 actes diversos les actuacions previstes durant tot l'any 2005, destacant que d'entrada al gener teníem com a primera qüestió la 36a Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, i l'altra que també estava en marxa era l'expedició Vilanova 8000, al Cho-Oyu, a més de la publicació del Llibre dels 50 Anys pel mes de setembre en data del nostre aniversari. També s'aprofità l'ocasió perquè el Toni Castelló presentés el cava del Cinquantenari, on l'etiqueta i la xapa del tap són el logo característic d'aquesta efemèride.

A continuació, com és costum, hi va haver el **LLIURAMENT DE MEDALLES DE 25 ANYS DE SOCI** al qual seguia la **FELICITACIÓ DEL NADAL** amb cava i torró per a tots els assistents, desitjant-nos unes Bones Festes!

El primer acte del gener va ser el dia 14 en què tenien lloc dues qüestions, primer es

presentava als mitjans de comunicació local la **XVII CAMINADA POPULAR** que enguany pujaria dalt de la Talaia.

A continuació, i dintre del programa de la 36a Renovació de la Flama de la Llengua (i que ja teníem encesa) va tenir lloc una conferència a càrrec del professor de periodisme de la Universitat Pompeu Fabra, Sr Jaume Comellas, que amb el títol de: **LA LLENGUA ÉS LA NACIÓ: ACTITUD DE JOAN MARAGALL DAVANT EL CATALÀ**, explicà com va defensar des de la seva vessant d'escriptor, poeta i periodista, la utilització de la llengua, la qual, argumentava que donava força i caracteritzava la nació. Incidí en moltes publicacions, inclòs alguna instància política, i tot i la seva aferrissada defensa del català, tingué moltes incomprendions.

I el dijous dia 20 la Secció d'Esquí organitzava una **XERRADA D'INICIACIÓ A L'ESQUÍ DE MUNTANYA**, una sessió tècnica d'aquesta especialitat acompanyada d'una projecció digital amb les imatges dels diversos materials i tècniques per l'esquí de muntanya, que foren comentades pel Ricard Belascoain.

El divendres 21, i també dintre el programa de la 36a Renovació de la Flama de la Llengua, aquesta vegada era el periodista Xavier Garcia qui s'encarregà de parlar-nos de **HISTÒRIA DE DUES FLAMES**:

Crònica del "cotarro" talaienc

LLENGUA I CANIGÓ. Tenint precisament damunt la taula la Flama de la Llengua encesa com a símbol, Xavier Garcia repassà tots els episodis històrics que aquestes dues Flames han tingut des que van començar, i a les quals va afegir una tercera Flama: la de la Sardana, exposant amb documentats comentaris les diferents trajectòries històriques d'aquests actes.

Era el dia 28 quan la reelegida Junta féu la PRESENTACIÓ DEL PROGRAMA PER AL PERÍODE 2005 – 2008, que amb una combinació de tradició i modernitat havia establert en quatre línies estratègiques a seguir: una entitat per als socis, ben gestionada, ben comunicada i oberta a la ciutat. Amb cada punt s'incloïen diverses qüestions puntuals com la millora del material de lloguer, creació d'equips de competició oficials, consolidar l'acció cultural, ser un referent en la preservació del medi ambient, reforçar el paper de les seccions, replantejar la Revista, calendari anual de propostes obertes als socis i a la ciutadania, i la tira més de propostes incloses en cada línia estratègica.

Amb el parèntesi del carnaval havíem entrat al febrer, i era el divendres 11 quan la M. Carme Barceló ens va fer una xerrada sobre PINS, CÀDECS I GINEBRONS on va parlar-nos i il·lustrar-nos amb imatges, primer de les característiques

de les diferents espècies de pins per a continuació tornar a aclarir-nos les diferències entre el càdec, que és el que tenim a les comarques properes, amb dues ratlles blanques a les fulles, i el ginebró, que es fa a les comarques amb muntanya mitjana i alta, de fulles idèntiques però que només tenen una ratlla blanca al mig, i que amb els seus fruits s'aromatitza l'aiguardent conegut com ginebra, mentre que amb els de càdec, no.

I el dia 18, fou l'Agustí Poch en nom de la Secció de Senders qui s'encarregà de la PRESENTACIÓ DE L'ITINERARI PER A LA PORTADA A PEU DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA DES DE VILANOVA A MONTSERRAT. La tradició vilanovina d'anar a peu a Montserrat ha significat que en les diferents èpoques i per diferents colles s'hagi anat canviant aquest itinerari, sobretot adaptant-se a les variacions del territori. L'Agustí, que és un assidu caminaire d'aquest recorregut i coneixedor de les diverses variacions hagudes, com organitzador logístic d'aquesta portada de la Flama, després d'explicar-nos totes les possibilitats optà per fer el recorregut de dia (anys enrere es feia de nit) escollint el que s'utilitza darrerament que va des de: La Geltrú – El Carç (Puigmoltó) – Can Lloses – Olesa de Bonesvalls – Gelida – Sant Esteve Sesrovires – Esparreguera – Collbató. Això

realitzat en tres etapes i per tres equips diferents, per pujar l'endemà pel camí del Llençol i Sant Miquel fins al monestir, com ja us hem explicat més amunt.

El següent divendres, dia 25, tenia lloc una espectacular projecció, que, organitzada pel GET i presentada pel Xavier Rosell, es titulava OPERACIÓ "SOTÀNOS" 2004. Es tractava del reportatge de l'important operació espeleològica realitzada a Mèxic pels membres del GET, Xavier Rosell, Xavier Atencia i Santi Serrano, junt amb el Rafael Fraguas del SECE de Sitges. Ens van presentar els espectaculars descensos del Sòtano de las Golondrinas, un pou immens amb una baixada de - 333 m amb una corda especial de 400 m, van continuar pel Sòtano del Cepillo de -142 m, van seguir pel Sòtano de las Guaguas amb dos pous seguit d'un total de - 476 m. per acabar amb un avenc amb força aigua, el Resumidero del Popoca de - 70 m. Només veient les imatges ens podíem fer la idea de les grans dimensions d'aquestes cavitats davant la diminuta presència que representava el descens del nostres espeleòlegs. Ep! Però no penséssiu pas que es van conformar amb "l'espeleo", perquè, equipats d'alta muntanya, també ens van projectar com conquerien dos volcans, l'Iztaccihuatl de 5.200 m i l'Orizaba de 5.611m.

PICOS DE LAS ARGUALAS: GARMO NEGRO (3.051 m.)

Dies 3 i 4 de juliol de 2004

Durada de l'ascensió: Unes 7h 30 min l'ascensió al Garmo Negro (4 h 30 min ascens – 3 h descens, sense parades).

Cal sumar 1h 15 min més si es fan els tres cims.

Condicions de la sortida: Neu per damunt de la Majada Alta (a uns 2.300 m). Va caldre l'ús de grampons i piolet.

Desnivell de l'ascensió: Uns 1.400 m

Participants: 10

Els Picos de las Argualas (Argualas, Algas i Garmo Negro) són tres cims de més de 3.000 m que poden assolir-se en un dia des del balneari de Panticosa, si les condicions i les forces acompanyen.

Estan situats al sud dels coneguts Picos del Infierno, entre la vall de Tena, que queda a l'oest (on es troba Sallent de Gallego) i la vall que forma el riu Caldarrés, coneguda sobretot pel Balneari de Panticosa, centre termal des d'on es poden realitzar moltes ascensions interessants.

Els participants de la sortida vàrem realitzar conjuntament el dia 4 de juliol de 2004 l'ascensió al Garmo Negro (3.051m) i alguns dels muntanyencs més ràpids (i més en forma, tot s'ha de dir) van completar la jornada assolint també els altres dos cims, també de més de 3.000 metres, l'Argualas i l'Algas.

L'ascensió començà al Balneari de Panticosa (1.660m), on arribàrem en cotxe a primera hora del matí des de Biescas, on havíem passat la nit.

El camí puja primer cap a l'oest, en fort desnivell i fent ziga-zagues, pel marge esquerre del Torrente de las Argualas. Al cap d'uns 45 minuts aproximadament s'arriba a uns planells, la Majada Baja (1880m), des d'on el camí torna a pujar cap al nord, en direcció al Collado de Pondiello, cap a la Majada Alta (2.250m). En aquesta zona, en arribar a uns 2.400 m (2h 15 min aproximadament) arribàrem a un dels punts clau de la sortida.

En una zona de grans blocs (en un dels quals fins i tot hi ha un esquema dibuixat), es poden prendre dues alternatives, que menen totes dues al Collado de las Argualas (2860m): nosaltres vàrem seguir la que es dirigeix cap a l'oest, seguint primer una mena de coma, franquejant diversos ressals rocosos i arribant finalment a una pala ampla que puja cap al Collado de las Argualas; l'altra possibilitat és seguir primer el camí en direcció nord-oest que va directe cap al Collado de Pondiello i separar-se'n després a mitja alçada, seguint fites, tot fent un flanqueig cap a l'oest fins unir-se a l'altre camí, a la pala que abans hem esmentat, poc abans del Collado de las Argualas. Nosaltres utilitzàrem aquesta segona opció a la baixada. (Al llibre "Pirineos. II, de Somport a Vingemale", de Miguel Angulo (pág. 203), les dues opcions estan molt ben indicades en un esquema).

Per sobre del Collado de las Argualas s'obre el circ delimitat

pels tres cims, Argualas, Algas i Garmo Negro. Nosaltres ens vàrem endinsar primer pel circ, avançant cap al Coll que separa el Garmo Negro de l'Algas, i assolírem el cim del Garmo Negro (3.051m) per l'aresta oest. Alguns dels participants a la sortida realitzaren la travessa completa del circ, tot resseguint la cresta des del Garmo Negro, fins a assolir primer l'Algas (3.021m) i finalment, l'Argualas (3.041 m).

Des del cim del Garmo Negro contemplàrem, entre molts d'altres cims més allunyats (Vignemale, Balaitús, etc.), els Pics de l'Infierno amb la seva famosa Marmolera.

Tots els participants ens retrobàrem vora el Collado de las Argualas, novament, per baixar junts els 1.400 m de desnivell fins al Balneari de Panticosa. La sortida s'acabà amb gran èxit i satisfacció de tots els participants, a la piscina del magnífic càmping Gavin, a Biescas.

Hi ha qui amb el temps ha dit que aquesta sortida ha estat un dels millors banys de l'estiu... En tot cas ha estat una bonica ascensió a una zona del Pirineu allunyada, que mereixeria una nova visita de la secció de muntanya, amb més temps per endavant.

Bibliografia:

Luis Alejos: *Pirineos II - de Somport a Vingemale*. Elkarlanean. Donostia, 1999

Luis Alejos: *Rutas y cumbres del Alto Pirineo*. Euskal Mendizale Federakundea. Bilbao, 1988

Clara Racionero

PIC DE LA CAR- BASSA (2.741 m),

PEL BOSC DE MERANGES

Sortida organitzada al Pic de la Carbassa (Cerdanya) per la Secció de Muntanya, el dia 20 de març de 2004. Aquesta sortida es va realitzar en substitució de la sortida programada al Puigmal.

Durada de l'ascensió: Unes 7h (4 h ascens – 3 h descens). Vam anar a ritme lent a causa de les condicions de la neu, ja que la majoria dels participants no disposàvem de raquetes.

Condicions de la sortida: Neu tova a partir de la cota 2.000 m aproximadament.

Desnivell de l'ascensió: Uns 1.000 m

Participants: 4 participants de l'A.E. Talaia

El Pic de la Carbassa és un cim de la Cerdanya de 2.741 m, situat entre la Tossa Plana de Lles (2.916 m) i el Puigpedrós (2.914

Panoràmica de la serra de Comaermada. Foto: Jordi Martí

m). Està lleugerament avançat al sud, respecte la carena principal, i forma una serra allargassada en direcció nord-sud, anomenada Serra de Comaermada, que separa la vall de riu Duran, a l'est – on hi ha Meranges i els estanys de Malniu –, de la vall de la Llosa, a l'oest.

La Carbassa té dos cims principals separats per un petit coll: un cim de 2.738 m, amb una gran fita, i un altre més al nord de 2.741 m, més alt tot i que menys senyalitzat.

És una muntanya de pendents suaus i relleu simple, considerat fàcil si les condicions meteorològiques i de neu acompanyen. Els esquiadors de muntanya el coneixen com un dels cims on iniciar la temporada d'esquí.

Nosaltres hi anàrem pensant que hi trobaríem menys neu i per això no duguérem les raquetes que ens haguessin facilitat molt la marxa, evitant-nos dramàtiques enfonsades.

L'accés es fa per una pista que puja més amunt de Meranges i de Girul, cap al refugi de Malniu. En arribar al Pla de Campllong – abans del refugi- hi ha una desviació a l'esquerra que creua el riu Duran i poc després queda tallada per una cadena. Allí, a 1.690

La Tossa Plana de Lles. Foto: Jordi Martí

m, deixarem els cotxes.

L'itinerari, després de seguir encara uns metres la pista, puja primer per dins del bosc, resseguint marques blanques un xic perdedores i travessant algunes pistes de desembosc.

Poc a poc el bosc s'aclareix i el camí es va fent més evident, fins arribar ja als prats alpins de la part alta. Nosaltres vàrem agafar un contrafort, evitant les comes on la neu més fonda dificultava l'avanç, i anàrem pujant de forma constant en direcció a la carena. Abans d'arribar-hi ens desviàrem cap al nord, per anar guanyant alçada més suaument fins arribar al primer cim, de 2.738 m.

Després de dinar férem el segon cim, més alt (2.741 m), situ-

Avançant per la carena poc abans de fer el cim. Foto: Jordi Martí

Per un camí perdedor anàrem baixant pel bosc fins arribar al Pla de Campllong i retrobar més avall

la pista on havíem deixat els cotxes al matí.

L'arribada de la primavera se'n féu evident no només per l'estat de la neu, sinó també per les curioses postes de granota roja

(Rana temporaria) que veíem als bassals propers al Pla de

Campllong, amb les seves formes gelatinoses tan sorprenents.

Al final del recorregut descobrirem l'amorosa abraçada d'una parella de granotes, que feien més bona cara que nosaltres després de la nostra jornada d'enfonsades i mullenes generalitzades. Sort que tot s'arregla amb un bon sopar!

El grup al primer cim de 2.738 m. Foto: Jordi Martí

at més al nord.

Aprofitant que encara teníem hores de llum per endavant, vàrem decidir baixar per un itinerari diferent del de l'ascens, per la zona coneguda com a Clot del Torer.

No obstant, no arribàrem a la Portella del Torer, amb cornises de neu, sinó que començàrem a baixar en direcció est des del mateix cim, sempre a mitja alçada i pel marge dret del Rec del Torer (pel vessant obac del Serrat de l'Orri Vell).

Cap a uns 2.300 m ens decidírem ja a baixar cap al fons de la coma, on la neu fonda ens dificultà fortament l'avanç fins que no entràrem al bosc i perdérem força alçada.

Caminant per entremig del bosc. Foto: Jordi Martí

Bibliografia:

Tossa Plana –
Puigpedrós: *Mapa guia
d'hivern*. Ed. Alpina. E
1:25.000

Clara Racionero

ASCENSIÓ AL PIC DE COMAPEDROSA (2.942 m.)

26 i 27 de febrer de 2005

Pirineïstes: Josep Barot, Andreu Ferrer, Jordi Garciapons, Albert Guiluz, Pere Guinovart, David Llop, Jordi Martí, Miguel Angel Martínez, Robert Masana, Carles Orriols, Arcadi Pejuan i Jordi Pons.

Sortida d'alta muntanya hivernal al Pirineu andorrà, al cim més alt d'aquest petit Principat, pernctant la majoria al petit refugi lliure de Comapedrosa (2.260 m), i els més agosarats, amb tenda. Les dures condicions meteorològiques (nevada moderada, vent fort, i temperatura de -15°C amb molt mala visibilitat) aconsellen fer mitja volta estant ja ben a prop del cim.

Sortim el dissabte 26 de

Febrer, a les 10 del matí, de la plaça de l'estació de Vilanova. La previsió meteorològica no és gaire bona, però anuncien una ullada de bon temps durant el diumenge que esperem aprofitar.

Ens arribem amb els cotxes fins a la Massana, i per la CS-410 seguim fins al poble d'Arinsal. Passat el túnel, i tombant al primer carrer a mà dreta, trobem els primers senyals del GR-11, quan la neu ens barra el pas.

Comencem a caminar des de 1.650 m, amb una temperatura de -6°C , cel ben tapat, vent encalmat, i nevant de forma moderada. Enfilem la pista, que, fent un gran revolt, puja en direcció NO, i més endavant passa per una petita central elèctrica. Avancem amb raquetes i esquís fins trobar, en un gran revolt a la dreta, un

sender que segueix cap a l'O, amb un senyal que indica el refugi de Comapedrosa.

El seguim per un bonic bosc de pins, sempre a prop del barranc de Comapedrosa. Passem per dos petits ponts, quan el sender tomba cap al S, per guanyar alçada ràpidament, fent eseses per una zona on el bosc no és tan espès. Prop de la cota 1.900 m, girem a la nostra dreta cap a l'O.

Fem un llarg flanqueig per l'obaga de Comapedrosa fins que, arribant a la cota 2.100 m, pugem una última rampa que mena al collet de Comapedrosa (2.226 m). Des d'aquí, tombant a la nostra esquerra cap al S, veurem sorgir el refugi de Comapedrosa (2.260 m) damunt nostre. Hem trigat menys de 3 hores, i les condicions meteorològiques no han millorat. Aquí fins i tot bufa vent que fa anar la neu per tot arreu, i la temperatura és de -10°C .

El refugi és molt petit, només té 6 places en llitera, i ja hi trobem quatre persones. Els quatre de l'expedició Vilanova-8000 comencen a muntar un parell de tendes, mentre els altres intentem conservar l'escalfor dins del refugi. Amb el foc encès, i ple de gent, hi tenim 0°C . Cal fer cua per col·locar el fogonet i fondre neu per fer aigua.

Diumenge, ens llevem a les 6, amb una temperatura de -4°C dins el refugi, i fora res ha canviat. Sortim ben tapats, passades les 7, amb vent, nevada modera-

L'inici de la pista cap al pla de l'Estany (1.650m) Foto: Jordi Pons

da, mala visibilitat (200 m) i -15°C . Baixem una mica en direcció NO per enfilar la vall de Comapedrosa cap a l'O. Comencem pujant suau, però arribant a la zona de les Canyonques el pendent augmenta i la vall gira suaument al NO.

Arribant a la cota 2.500 m, girem a la nostra dreta, cap al NE, per un petit barranc, que fa un flanqueig a la muntanya i ens porta cap a les Basses de l'Estany Negre, on trobem un pal amb indicadors caiguts. Les condicions meteorològiques no milloren. La visibilitat varia entre 20 i 100 metres, el vent bufa fort a ratxes, i no para de nevar.

En algun moment veiem una mica de resol, i la silueta del sol suaument dibuixada en la boira, però de seguida es torna a tapar. Alguns ja parlen de fer mitja volta. Portem unes dues hores caminant, i no podem parar ni per menjar ni per beure, ja que el termòmetre segueix marcant -15°C de forma tossuda, i qualsevol parada vol dir agafar fred.

Seguim pujant per una petita vall paral·lela a la cresta SO de Comapedrosa, pel vessant O, per pendents sostinguts, fins que, ja sobrepasada la cota 2.700 m, decidim fer mitja volta. El vent

Pujant cap a les Canyonques. Foto: Jordi Pons

esdevé més fort, i la visibilitat, a estones, és nul·la.

L'esperada ullada de bon temps prevista per aquest diumenge no ens vol acompanyar. Només els integrants de l'expedició Vilanova-8000 segueixen amb el seu exigent pla d'entrenament i assolixen el cim en dures condicions.

La baixada es fa ràpidament, amb neu pols seca i lleugera, esquiant sense veure els esquís en cap moment, i també derrapant amb les raquetes. Cal

tenir precaució, ja que la visibilitat és molt reduïda, i el vent ha esborrat ja la nostra traça de pujada. Arribant a la cota 2.350 m fem un curt flanqueig a la nostra dreta, cap al SE, per entrar al pla de la Bassa de les Granotes, per on arribem fins al refugi anant cap a l'E i SE.

Ens alimentem merescudament i anem recollint material i tendes, quan en ben poca estona arriben els expedicionaris Vilanova-8000.

Just en aquest moment tenim una ullada de sol, una mica massa tard per a la nostra activitat, i que ens permet veure el cim durant uns instants.

Iniciem la baixada, quan el cel es torna a tapar ràpidament tot i que el vent ha aflluixat força, i ja no neva. El tram de l'obaga de Comapedrosa és bastant tècnic per als esquiadors, i en la part inferior es converteix en una autèntica gimcana entre pins.

Un cop passats els ponts, s'arriba ràpidament a la pista que ens porta fins al poble d'Arinsal.

Jordi Pons Corbella

Cartell entrant a les basses de l'Estany Negre (2.600m). Foto: Jordi Pons

TORDERA HORTSAVINYÀ

14ª Etapa: Tordera – Sant Miquel de Vallmanya – Mare de Déu de l'Erola – Sant Llop d'Hortsavinyà – 13 km. 70 participants; 28 de novembre de 2004

Tot i que el perfil de l'etapa era de cara amunt, el poc quilometratge del seu recorregut, només 13 quilòmetres, va propiciar que ens aplegàrem un bon nombre de senderistes a quarts de set de la matinada a la plaça de l'Estació; entre els vilatans i els arriplegats per les diverses àrees del recorregut aconseguírem gairebé omplir els dos autocars, un de gran de 65 places i l'altre de minúscul amb només 21 places.

Arribàrem a Tordera a un quart de nou del matí, quan la vila ja estava en plena activitat de muntatge mercantil, amb la qual cosa el personal que volia

Fugint del mercat de Tordera. Foto: Josep Blanes

esmorzar es va poder distribuir sense cap problema entre els molts bars i fondes que aleshores ja oferien els seus serveis gastronòmics.

A les nou del matí ens reunírem davant de l'església

parroquial de Sant Esteve per tal d'iniciar l'etapa. Les nombroses parades de l'immens mercat en què es transforma el poble de Tordera els diumenges varen dificultar el reagrupament i, fins i tot., el camí vers la sortida de la població fou força problemàtic; això sí, qui va voler va poder comprar qualsevol cosa imaginable, des de pintallavis a quilos fins a destrals amb l'escut de la Corona d'Aragó.

Una vegada vàrem deixar enrera aquest Cafarnaüm postmodern, aquest mercat de Calaf superlatiu, aquesta Babel dels mercaders galàctics, enfilarem vers el perifèric barri de Sant Andreu per un tranquil camí que ens havia d'apropar als contraforts del Montnegre.

A l'entrada de la finca de can Santanach, a peu de camí, vàrem fer el primer reagrupament quan només eren tres quarts de

Mare de Déu de l'Erola. Foto: Josep Blanes

deu del matí. Una hora més tard passàvem per l'indret on, segons la descripció, havíem de trobar el magnífic Pi Gros de Can Burgada; malauradament només poguérem veure les restes de la seva soca tallada ran de terra.

Una mica més endavant vàrem fer el segon reagrupament al redós de l'ermita de Sant Miquel de Vallmanya. A partir d'aquest punt començà a fer-se evident el desnivell que s'havia anunciat: 150 m fins al coll de Porc i 200 m més fins a la petita capella de la Mare de Déu de l'Erola. En menys d'una hora i sense gaire esforç, gràcies sobretot al suau pendent de la pista que estava molt ben distribuït, arribàrem a l'Erola on vàrem fer una parada per a reagrupar-nos i curar-nos de la verola perquè *"Els malalts de la verola que us prometen visitar, en Vós, benigna Senyora, aliví solen trobar"*.

Una vegada tots ben curats de la verola baixàrem vers Sant Llop d'Hortsavinyà on arribàrem a un quart d'una. Allí, tal com estava previst, s'organitzaren dos torns per tal de poder veure el magnífic audiovisual sobre el Montnegre al Centre d'Informació del Parc.

A un quart de dues, com que no havíem pogut contactar amb els autocars i no sabíem si podrien arribar fins a Hortsavinyà,

vàrem decidir anar pista avall per tal d'anar a trobar-los. I així, després de caminar poc més d'un quart d'hora ens els trobàrem; tot i que l'operació de girar no fou i m m e d i a t a (hagueren de continuar pista amunt fins trobar un espai suficient per fer-ho) a tres quarts de dues ja estàvem tots embarcats per anar cap a Tordera amb la perspectiva de fer un bon àpat. Ací, però, topàrem amb la dura realitat! Tordera, els diumenges, no només es transforma en la mare de tots els mercats, també esdevé una rèplica del CAOS primigeni en la seva versió postmoderna i automobilística. En conseqüència, ens fou impossible apropar-nos al centre de la població i aquesta dificultat, no prevista per la nostra benvolguda Junta ???, ens obligà a buscar una altra població que ens oferís una alternativa als esperats serveis gastronòmics.

Tenint en compte que ja

Sant Miquel de Vallmanya. Foto: Josep Blanes

se'ns havia fet una mica tard es va optar per anar a la veïna vila d'Hostalric on arribàrem quan ja eren gairebé tres quarts de tres. El què va passar quant els autocars van obrir les portes, just aparcats, només es pot comparar amb una escampada de conills escapats de la conillera; tot van ser corredisses cercant "posada". La majoria es va quedar al nucli del poble, al redós de les muralles; altres, però, potser perquè no havien caminat prou pel matí, van fer la pujada fins a l'antic castell ara reconvertit en establiment gastronòmic on no foren molt ben tractats pel castlà i els seus servents.

A un quart de sis, el toc corn dels autocars va aconseguir reagrupar la conillada i ens posàrem en marxa cap a Vilanova on arribàrem sense novetat a les set de la tarda.

Agustí Poch

Arribant a Hortsavinyà. Foto: Josep Blanes

HORTSAVINYÀ - VALLGORGUINA

15ª etapa: Hortavinyà-Sant Benet-Sant Martí del Montnegre-Vallgorguina; 16,3 km; participants: 62; 19-XII-2004.

En aquesta etapa s'entra a la comarca del Vallés Oriental, travessant el massís del Montnegre, pel seu vessant nord-oest, encarat al Montseny. És un trajecte de vegetació exuberant, fron-

dosa i variada, amb castanyers, alzines, cirerers bords, oms, pins, falgueres, etc., que conviden tant a gaudir de la natura com a emportar-se'n a casa, els fruits del bosc. Llàstima que les moltes pistes obertes en aquest paratge permeti la invasió de tota mena de motoristes que omplen de fum i soroll la tranquil·litat de la muntanya.

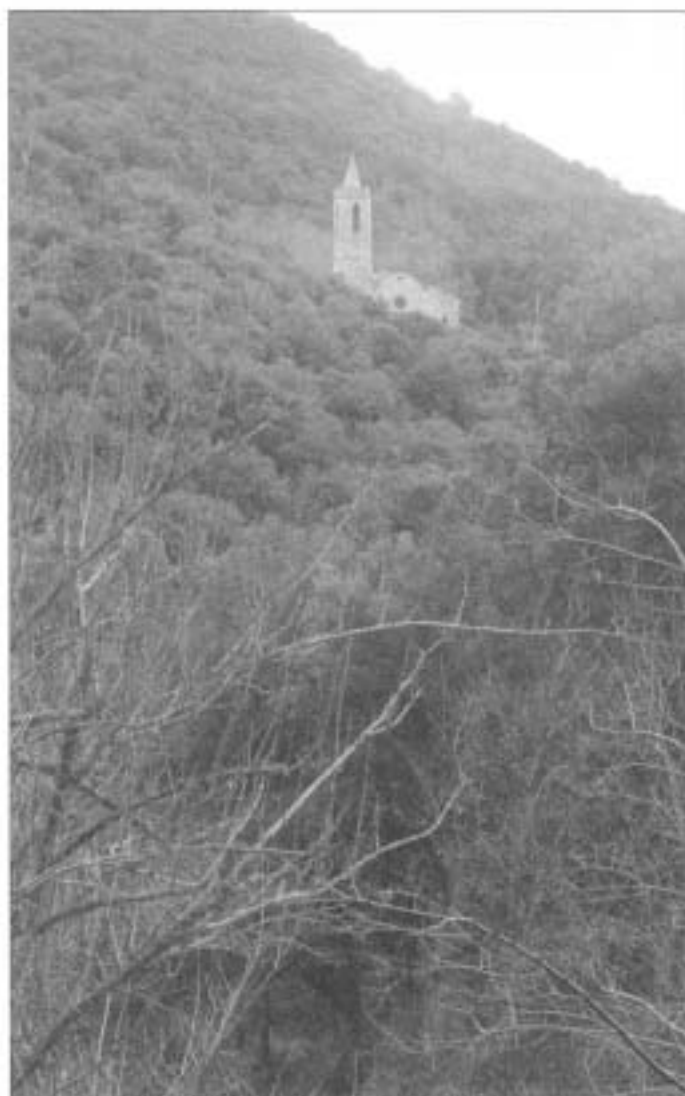
A dos quarts de set del matí sortíem de Vilanova, i després d'incorporar-se pel trajecte els caminaires no residents, vam arribar a les vuit a l'Àrea del Montseny, que té una decoració que intenta imitar els refugis de muntanya i dona més ambient. A més preparen uns esmorzars britànics, molt consistents, que ens agradaria consumir a tots si no fos per la por que el colesterol es disparés.

El punt de

partida era Sant Llop d'Hortavinyà, on hi havia un Centre d'Informació del Parc Natural, però ens vam aturar abans d'arribar-hi perquè l'autocar tenia dificultats per avançar per la pista. Aprofitant aquesta incidència vam fer dreuera fins a la pista que conduïa a Vallgorguina, i ens vam estalviar uns quants metres de caminada, però vam perdre temps discutint si era la pista bona o no ho era.

A dos quarts de deu començàvem a caminar, i després de quinze minuts de baixada, apareixien les primeres pujades fins al coll de Sant Benet, amb indicadors direcció "Calella", la qual cosa va provocar a una desorientació momentània alguns senderristes. Un quart d'hora més tard arribàrem al coll, on hi havia una casa de colònies. Deixàvem el vessant de marina per entrar al que mira al Montseny, això va representar una oportunitat per fer fotos panoràmiques d'aquesta serra. La vegetació era més abundant i frondosa perquè és una zona més ombrívola. També feia més fred i humitat per tractar-se del vessant nord.

Després de trenta-quatre minuts vam arribar a la Font de la Brinxa, que era el lloc de reagrupament, estona que va ser aprofitada per descansar i recuperar forces a base de fruits secs, xocolata i galetes. Deu minuts més tard, ens dirigíem per la mateixa pista cap a l'ermita de Sant Martí del Montnegre, on conflueixen el GR-92 i el GR-5, i altres pistes,

Deixem enrere Sant Llop d'Hortavinyà. Foto: Josep Blanes

formant una veritable cruïlla de camins. En definitiva, un lloc estratègic perquè disposava d'església i restaurant. L'església va ser construïda en els segles XVII-XVIII en forma d'una nau amb dues capelles a cada costat, una senzilla portada i un campanar, que ocupa tota l'amplada. Al voltant hi havia un parc tancat. Tant el parc com l'església estaven molts endreçats i nets, el que denotava una gran eficàcia en les tasques de manteniment per part del capellà responsable.

Cap a les dotze vam reprendre la marxa cap a Vallgorguina, seguint les direccions que assenyalaven els pals indicadors, on ja vam trobar la pista que venia de Vallgorguina. També vam haver d'esquivar els nombrosos ciclistes i motoristes que insisteixen a gaudir de la natura i fer esport d'una manera absurda, destrossant-la i sense cap esforç físic.

El següent reagrupament estava previst, després d'una hora de caminada, a Can Puliva; però no vam trobar la masia, així que vam improvisar-ne un a la Plana de Can Mora, vint minuts més tard, on hi havia uns prats amb una bona panoràmica del Montseny i del Corredor. Allí ens vam adonar que faltaven dos excursionistes, i de seguida pensà-

Coll de Sant Benet. Foto: Josep Blanes

rem en anar-los a buscar, però considerant que no sabíem on els havíem perdut i tampoc on es trobarien en aquell moment perquè hi havia moltes pistes i camins que podien haver agafat, vam optar per continuar el recorregut amb l'esperança que ells ja trobarien un camí de sortida perquè estaven tots ben senyalitzats.

Només quedava una mitja hora per acabar l'etapa, i van començar les presses per obtenir una taula en l'únic restaurant de Vallgorguina. Malgrat que tothom intentava dissimular, la marxa s'accelerà, i així no vam poder gaudir com es mereixia de l'últim

bosc de pins abans d'arribar al poble, que era magnífic, i amb un camí estret que contrastava amb els quilòmetres de pista que portàvem en les botes.

A l'arribada a Vallgorguina es van dirigir a Ca la Lola els que no portaven el dinar. Aquells que sí que ho duïen, van preferir el Casal. El restaurant era molt senzill, però va sorprendre la seva eficàcia. No va tenir cap problema en fer i servir el dinar a més de trenta persones i això que era un negoci familiar. En canvi, en la passada excursió en la Fortalesa, restaurant d'Hostalric, no ens van poder servir ni el segon plat a pesar que hi havia més de set cambrers.

Acabat el dinar vam pujar a l'autocar per iniciar el viatge de tornada. Ens vam aturar en una àrea de servei per posar en coneixement dels mossos d'Esquadra la pèrdua dels excursionistes, però mentre els informàvem van ser localitzats per mitjà del mòbil, i ens assabentàrem que ja estaven tornant a Vilanova en tren. Aleshores nosaltres també vam continuar viatge fins a casa. Ja eren dos quarts de set, ens vam acomiadar i fins la propera.

Jaume Esteban

Vista del Montseny. Foto: Josep Blanes

VALLGORGUINA- CAN BORDOI

16ª etapa: Vallgorguina-El Corredor-Puig de l'Aguilar-Sant Andreu del Far-Turó del Vent-Coll de Can Bordoi.

14 km; participants: 66; 13 de febrer de 2005.

Aquesta etapa, només pel nom del poble, em recordava temps passats. De fa molt temps vaig anar a Vallgorguina amb un grup d'esplai. Temps que s'anava d'excursió amb tren o autobús de línia, no com ara en cotxe o autocars llogats exprés per a la sortida; també es feia però no tant.

Vallgorguina, malgrat el temps que ha passat i recordo, no vaig tenir la impressió que hagués canviat. De primera impressió era igual, però els sentits enreden i això, de seguit t'adonaves, no era del tot veritat.

Vallgorguina és un poble

de carretera però molt ben situat en el paisatge, no descantella, és una part del territori. Sense el poble, a la vall hi faltaria alguna cosa, quedaria òrfena dels petits camps, camins i corriols.

Els camins del GR-92 segueixen per una riera que donava humitat al terreny i l'ambient. La humitat feia que el camí fos envoltat del paisatge típic de bosc de ribera. Els freixes, xops, salzes, gatells i no recordo si verns, junt a camps de cultiu i horts ens acompanyaven, amb una mica de fresca matinal que era agradable, entonava i ens feia tresscar.

Vam passar una depuradora, suposo d'aigües residuals del poble, més enllà una casa de pagès (Can Quintana ?) que deixàvem. Les cases de pagès les anàvem trobant a mida que ens obriem camí, que anava tot pujant. Hi vam trobar una masia ben

"cuidada" i amb una petita esplanada a mitja pujada que era interessant: Can Pradell de la Serra, amb una font a tocar del camí. El paisatge era agradable i em va semblar també agradable el tracte de les persones que hi vam trobar, que suposo eren els amos.

Després d'estona de caminar quasi sempre en pujada però no de forma abrupte sinó suau i no massa costeruda, vam trobar la segona masia, Can Trull, on hi havia un restaurant i una gran alzina. Vam seguir pujant fins al Corredor, cim que dona nom a la zona protegida del Parc Natural.

En aquest cim hi ha un monestir de la Mare de Déu dels Socors del Corredor, i com sempre que passa aquesta situació em pregunto el mateix: Qui dona nom a qui? El monestir dona nom al cim o el cim al monestir? No ho sé però ara no tinc ni elements ni paciència per esbrinar-ho: "un altre dia, germà" (que contestaven els frares).

El cim és el més alt de la zona i té 632 metres d'altitud en el punt més elevat. No ho sembla i la zona no té configuració de cim, sinó que forma una gran esplanada on els excursionistes i 'capdesetmanaires' hi fan estada i s'hi esplaien. Hi veiem "nanos" i grans jugant a pilota i d'altres jocs; també els inevitables gossos que corren de forma delerosa darrere alguna cosa o alguna dèria seva.

Aquesta forma aplanada de la part més alta sembla que és deguda a les roques que con-

Santuari del Corredor. Foto: Blanca Forgas

formen aquest cim: els granits. Aquests rocs, encara que lentament, l'aigua i l'aire els van desfent, meteoritzant, que diria el meu professor de geologia. La destrucció química dels granits per raó de les condicions naturals de la comarca, fa que es produeixi el sauló, o saldo com s'anomenaria aquí al Garraf. La composició sorrenca del sauló fa que el paisatge quedi amorosit i no sigui cantellut ni abrupte. Si trobem roques queden arrodonides, fins i tot poden quedar en formes esfèriques. Aquestes roques, tant els granits com els saulons, no són massa adequades per retenir aigua i per això no hi ha massa rierols per aquesta contrada.

La vegetació em va recordar una excursió que vaig fer a Canàries i en concret a l'illa de la Gomera. En tot el trajecte la vegetació era d'arbres i arbustos. Els arbres predominants eren els pins i alzines i en els arbustos els arboços i algun bruc cap al final. Però a la baixada del Corredor ens vam endinsar en una vegetació atapeïda de brucs. Eren brucs de tronc gruixut i de mida arbòria.

El gruix i la mida grans en el bruc són rars per diverses raons, les principals relacionades amb nosaltres: l'"Homo sapiens". Ens diem sapiens i ho hem de demostrar ja que de bestieses en fem moltes: Tala, incendis, carreteres, xalets, ... que són evitables. Si es mantenen gruixuts és per atzar, paciència de l'arbust i constància a anar creixent sense destorbs; això vol temps i molt.

La vegetació de l'illa de la Gomera a Canàries és variada i molt diversa, hi predominen els arbres de fulla aplanada com els llaurers i arbres similars – n'hi diuen laurifolis – però a certes zones properes als cims hi ha boscos de brucs arboris que recorren aquests de l'excursió.

La baixada era bastant ràpida i els brucs els vam deixar enrere de seguida; va ser al meu en-

tendre una llàstima ja que feien un paisatge molt interessant i agradable. Vam arribar en una clariana àmplia dins del bosc on es deia que era una àrea d'esplai per al cap de setmana o vacances. Poc més enllà vàrem veure pinastres o pins marítims (P. pinaster o P. maritima) que no són massa abundants i poc coneguts.

A alguns n'hi diuen pinasses, segons he pogut saber anomenats de forma incorrecte.

Passem per l'entrada d'un càmping sense ni fixar-nos-hi.

Més endavant passem pel puig Aguilar sense ni adonar-nos-en, queda molt poc destacat.

Un grup es despista i arriba quasi tard a Sant Andreu del Far, un racó agradable i un lloc per dinar on ja ens hi quedariem, però hem de continuar.

No recordo haver vist el poblat ibèric que el dossier descrivia, sóc despistat o desmemoriat? No ho sé però les circumstàncies manen i el poblat ibèric jo no el tinc en la meua percepció (caram, quina frase que m'ha sortit, sembla de bona literatura).

Seguim cap a can Bordoi i un tros anem paral·lels a una carretera asfaltada, és una mica avorrit, però sempre hi ha la possibilitat de mirar el paisatge i si

Sant Andreu del Far. Foto: Blanca Forgas

miràvem sobre la vall veïem una vegetació esplendorosa.

La sortida es va acabar al coll de can Bordoi que també de forma personal em portava records d'altres temps, en concret de la meua època d'estudiant a la universitat. Can Bordoi i qui porta l'organització és company d'estudis.

Haig d'acabar aquest escrit i tornar a dir que tot el recorregut ha sigut un memorial dels meus records. Això vol dir que m'he fet vell? Serà que sí o que no, tant se val mentre els records no siguin per frenar-nos la nostra activitat, i menys encara per frenar-nos la nostra capacitat d'entusiasmar-nos per les vistes i panoràmiques i de voler conèixer el nostre país.

Josep Olivella

8.201 METRES D'IL·LUSIÓ

" (...) He tingut també una conversa amb Edurne Pasaban i Juanito Oiarzabal, (reconeguts vuitmilistes que han passat per Vilanova), i entre altres coses no puc evitar preguntar, i ara què ? "

Butlletí de l'entitat, núm. 281 – març 2004. *Més amunt ? l'Aconcagua.*

Doncs Juanito Oiarzabal va contestar: " Pues el Shisha, el Cho-Oyu..."

Era premonitori? No per a mi... aleshores. La Marga, havent llegit l'article em va preguntar quin havia estat la resposta, i no recordo si li vaig contestar.

A tots aquells que estíem la muntanya i en gaudim com més bé sabem, el simple fet de pensar en la possibilitat de participar algun dia en l'intent d'una muntanya de 8.000 metres ens omple d'il·lusió.

Des del 99, la idea de provar d'assolir una de les catorze muntanyes més altes del món aquest 2005 llaurava de tant en tant, entre cervesa i cervesa, el camp de les il·lusions de molts dels meus companys membres del GEAM, i de mi mateix. I en aquest camp, jo era dels primers en ficar-hi rocs.

Fer una muntanya de 8.000 metres representa, entre d'altres coses, sacrificar un mínim d'un mes de vacances, difi-

cils d'acumular al voltant de setembre i octubre, també molts diners, els quals no costa poc aconseguir, i una preparació rigorosa i a consciència, física i sobretot mental. Tot per estar-se molts i molts dies al peu d'una sola muntanya, en un camp base incòmode, a gran alçada, i acompanyats d'una gran aglomeració de gent. Repetir múltiples vegades la mateixa ruta fins avorrir-la, per, poc a poc, i amb el permís del temps i del propi cos, preparar la possibilitat d'aconseguir tenir una o dues temptatives serioses d'intentar cim. Tot plegat, aspectes del nostre esport que sempre he preferit evitar.

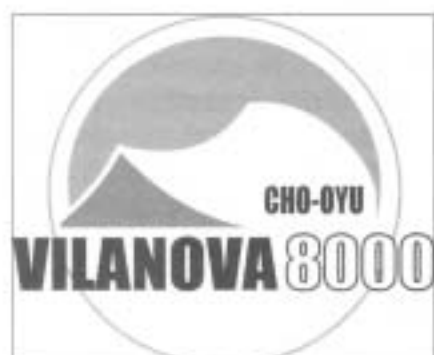
Aquests han estat sempre els arguments per convèncer-me a mi mateix, i als que m'envoltaven, que els vuitmils no eren muntanyes per a mi, malgrat la il·lusió que sempre m'han fet. I és que, des que vaig tenir la possibilitat de començar a realitzar grans viatges a muntanyes llunyanes, amb menys temps, diners i incomoditats, he pogut fer múltiples i meravelloses ascensions i *trekkings* arreu del món que sempre ens han deixat, a mi i als que m'acompanyaven, plenament satisfets. Començo a estar habituat a canviar les meves opinions més fonamentades i assumides, i aquesta va ser-ne una més. Què havia canviat ?

Havent tomat de l'Argentina, el Xavier Perelló va preguntar-me directament per què no anar

a fer un 8.000, l'any que la Talaia faria 50 anys.

Malgrat el meu convenciment, les seves paraules van fer-me recordar els dies passats a Plaza de Mulas, camp base de l'Aconcagua. Aquelles hores amant a la muntanya i a la seva gent, guies, portadors, traginers i guardaparcs, i a tots els altres alpinistes i andinistes que com jo assetjaven la muntanya, van omplir-me, al cap i a la fi, d'una immensa i desconeguda joia. Allí, malgrat que hi sovintejaven els accidents, les incomoditats, les decepcions pel fracàs, la impotència d'un mateix en no poder adaptar el cos a les condicions, i el risc que tothom assumia, no hi havia un sol infeliç, o jo no el vaig veure.

Al cap de molt poc temps, tornant amb cotxe cap a Andorra, on visc ara, no parava de donar-hi voltes i més voltes, i finalment, des del mateix cotxe, vaig trucar al Xavier amb qui ens citàrem per parlar-ne en breu. Segur que no descriuré amb exactitud com va anar tot plegat, però ho intentaré.

Comptàrem des del primer moment amb el Robert Masana, des de la primera cita, on fou on probablement decidírem que el Cho-Oyu era la millor elecció, i presentàrem, per escrit, la idea a la Junta del GEAM. Aquesta va donar-nos suport de seguida tot remetent-nos a la propera Assemblea de la secció, qui ens donà l'impuls definitiu i, no sense saludables diferències d'opinió, donà el suport de la secció a l'activitat.

Calia ampliar l'equip, així doncs, i també per escrit, convocàrem tots el socis de la secció interessats en el projecte a una reunió per parlar de tot plegat. Es definí un equip de sis persones il·lusionades a participar-hi fins al final, els expedicionaris, i obtinguérem el compromís per ajudar-nos i col·laborar en el que fos necessari d'un bon nombre de persones més que, malgrat renunciar a la possibilitat d'acompanyar-nos fins a la muntanya, volien formar part, directament, del projecte. Val a dir que a aquesta primera llista no ha deixat d'afegir-s'hi gent, igual com també ha canviat, i potser ho tornarà a fer, la dels expedicionaris. Posteriorment, després de presentar el projecte a la Junta de l'entitat, ho férem oficialment a tota l'entitat. Ara només ens podrà fer recular la pròpia muntanya.

Entre nosaltres n'hi ha amb més o menys experiència, així com amb més o menys probabilitats de fer cim, i no dubtem que, segur, tots no ho aconseguirem. Ens uneix, però, una mateixa enorme il·lusió, la qual ens fa treballar plegats i en sorprenent harmonia en tots els preparatius. En les nombroses sortides i maratonianes reunions que hem realitzat, el "bon rotlló" que hi ha és per a mi la millor garantia. Tots som conscients de les possibilitats de cadascú, les quals, amb l'entrenament que anem realit-

Sunrise, Cho Oyu, Khumbu Region, Nepal.

zant, intentem millorar, i així com jo mateix, l'esforç que hi apliquem tots és meritori. N'hi ha que ja hem estat a grans alçades, i en principi sabem com reaccionarà el nostre cos en aquestes condicions, i n'hi ha que no. Personalment, però, estic plenament convençut que no haurà de ser un problema per a l'expedició. Trobar-se bé al Camp Base del Cho-Oyu, un dels més alts de les catorze grans muntanyes, a 5.550 m d'alçada, ja serà per a alguns de gran dificultat, i malgrat això, la convicció que ens empeny i obsessiona i tot el que haurem treballat i estarem arriscant (sobretot temps i molts, molts diners) ens omple de confiança. Tots sabem que, de la mateixa manera que alguns podran intentar aconseguir el cim, també hi podria haver qui no arribés a adaptar-se ni a les ja molt dures condicions del camp base i haver de tornar enrere per esperar la resta allí on podés trobar-se millor. Malgrat això, hi arriquem tots el mateix.

Quan acabo d'escriure aquestes línies ens assabentem que la situació política al Nepal, per on accedirem, en principi, a l'Himàlaia, ha empitjorat molt. Desitgem que l'últim problema

que ens pugui fer desistir sigui precisament polític, car dels altres possibles segur que en tindrem molts i estem disposats a superar-los.

Davant de tot, volem celebrar els cinquanta anys d'història de la nostra entitat, i volem fer-ho de la manera que més ens agrada: recordant i honorant aquelles èpiques expedicions passades, que de tant en tant el nostre amic Ordovàs ens explica, a muntanyes que ara ens són properes, als Pirineus i als Alps, però que aleshores eren un mite i assolir-les una epopeia, tant com el Cho-Oyu ho serà ara per a nosaltres.

Voldriem il·lusionar tot-hom, socis i vilanovins, a sentir-se membres de l'expedició, a participar amb nosaltres del que representa el primer cop que es planteja el gran repte d'un vuitmil des de l'entitat, a Vilanova, i a la comarca. Tots sou benvinguts en aquest projecte, amb què volem poder celebrar plegats, el nostre aniversari, amb aquests 8.201 metres d'il·lusió.

Moltes felicitats.

Andreu Ferrer
GEAM

www.vilanova8000.com

ELS ÉCRINS VILANOVA 8000

Per a tots els que habitualment fem o hem fet muntanya pels Pirineus anar als Alps ja és un repte. Ho és, a part que allà parlen en francès, perquè amb els Pirineus -amb tot el respecte i mai menyspreant la muntanya- hi tenim una mena de relació d'amor, de coneixement de la majoria de vies i rutes, de l'estat dels accessos en cada època de l'any, i alguna idea dels canvis meteorològics que ens podem trobar. En canvi els Alps, en tots aquests sentits, són per a nosaltres més desconeguts.

De tot això n'érem conscients el divendres 14 de gener, quan, aprofitant que a Vilanova el dilluns (dia dels burros) era festa, marxàvem els 3 dies del cap de setmana als Alps. Però potser no n'érem conscients del tot.

Haviem consultat les "meteos" de mitja Europa per assegurar que els 775 km que ens separaven de Ailefroide, prop de Briançon, no servirien només per veure com neva o com bufa el vent, això ja ho havíem fet per Nadal a Andorra, i és molt bonic però no considerem prou atractiva la idea per repetir-la sovint.

Així que, després de quedar a les 17h a l'estació, amb l'habitual puntualitat vilanovina, aconseguíem superar Canyelles a les 18h. Bona mitjana!, l'ordinador de bord del cotxe del Robert marcava una hora aproximada d'arribada de les 19h del dimarts de la setmana següent. Mentrestant l'Andreu, que venia d'Andorra i s'havia de trobar amb nosaltres a Perpinyà,

enviava el primer SMS des del port de Puymorent.

Ja anàvem amb retard, semblava una premonició del que seria una constant de tota la sortida. Fins a quarts de 9 no ens reuníem amb l'Andreu i al voltant de les 11 paràvem a sopar just passat Marsella, a l'única àrea de l'autopista on no era possible prendre un cafè.

A les dues de la matinada dormíem 5 hores en algun lloc entre Gap i Briançon i ens llevàvem amb els primers raigs de sol. Una fina capa de glaç cobria els sacs, el termòmetre de l'ordinador del cotxe del Robert marcava 6º sota zero, i per això vam desmuntar el bivac ràpidament pensant en un cafè amb llet calent i un croissant que ens prendríem en un bar de l'Argentière-la-Bessée, tocant a l'entrada del parc nacional dels Écrins; havíem arribat!

Intentant recopilar tota la informació que fos necessària, abans de sortir de Vilanova vam trucar al telèfon d'un hotel de Ailefroide, l'últim poble de la vall que s'enfila cap al "Glacier Blanc".

Ens van dir que la carretera era tallada a partir del poble a causa de la neu. Això volia dir que no era possible arribar a l'aparcament on a l'estiu es deixa el cotxe i comença l'ascens, a 1.874 m, i significava començar a caminar (o foquejar amb els esquís) aproximadament 6 km abans, a partir dels 1.500 m. Però la sorpresa encara va ser més gran quan, mentre preniem el cafè, ens van assegurar que estàvem equivocats: la

carretera estava tallada no a partir de Ailefroide, sinó a partir de St-Antoine de Pelvoux. En resum, abans de començar el que és la ruta a l'estiu havíem de recórrer gairebé 12 km i superar 700 m de desnivell. Eren quarts de deu del matí quan ens començàvem a canviar de roba, preparar material i omplir les motxilles de queviures.

La idea inicial de pujar fins al Refugi dels Écrins, gairebé 2.000 m més amunt d'on deixàvem el cotxe, calculàvem que podia suposar unes 8 hores de camí i implicava arribar-hi just quan es fes fosc. Així que ja vam deixar els frontals a mà en el moment en què començàvem a remuntar la carretera cap a Ailefroide i el refugi Cézanne. 4 hores vam necessitar, 4 hores per arribar a l'aparcament on 4 anys abans m'havia trobat per casualitat el Tole.

El mateix lloc però ara sense cotxes, tot nevat, i molt més fred, sobretot quan no hi tocava el sol que era mai, perquè remuntàvem una vall abrupta rodejada de cims de més de 3.000 m i que és especialment tancada i fosca per ser alpina. Una nevera! Fent un mos, vam observar un cartell que marcava els horaris fins al refugi del Glacier Blanc (2h) i fins al refugi dels Écrins (4h). Eren les dues de la tarda, i si espavilàvem potser encara arribaríem de dia. Ja! Quan es va fer fosc tot just érem al primer refugi. Havíem necessitat el doble de temps (4h) per resseguir un camí que a l'estiu és fantàstic i es fa amb 2h. Fins i tot

en un tram on la neu era molt dura i el pendent considerable vam haver de carregar els esquís a la motxilla. L'objectiu d'arribar a dormir al refugi dels *Écrins*, que encara quedava a 2h més amunt (amb l'horari estival) va quedar oblidat i ningú no va protestar, tots estàvem cansats.

En moments així t'adones per què existeixen refugis la localització dels quals, a l'estiu, sembla sense sentit. Sense ser punt de partida de cap ascensió remarcable, el refugi del *Glacier Blanc*, situat a 2.542 m i al final de la glacera del mateix nom, possiblement està pensat per a les ascensions hivernals. Vam decidir fer-hi nit, perquè seguir a les fosques fins a l'altre refugi, 600 m més amunt, suposava el risc de no trobar-lo i haver de muntar un bivac.

La conseqüència a curt termini era evident: el sopar, menjar calent i descansar a l'abric d'un dels excel·lents refugis que té el CAF (la FEEC francesa). I a llarg termini 600 m més de desnivell per a l'endemà.

Després de fondre neu, sopes instantànies, cures als peus lligats del Marc, fondre més neu, i més sopes, entràvem al sac de dormir a les 9 del vespre.

Com a mínim els nostres cosos necessitaven 7 hores de son, i els despertadors no van sonar fins a les 4 de la matinada. Deixàvem el refugi una hora i mitja més tard, i tenint en compte que ens separaven 1.500 m de desnivell fins al cim de la *Barre* ja tornàvem a sortir amb retard. Però més frescos que la tarda anterior, amb 3h, just quan sortia el sol, superàvem l'anhelat refugi dels *Écrins* i seguíem remuntant tota la glacera. Que el sol surt cada matí és evident, nosaltres vèiem la seva llum com escalfava roques i zones llunyanes. Però a nosaltres no es dignava a acollir-nos.

Amagats darrere el vessant nord del massís, a 13 graus sota zero, els raigs eren només un

Dalt del cim del *Dôme des Écrins*. Foto: Marcel·lí Ferrer

desig que passava molt per damunt nostre. Així, com quan la muntanya no va a Mahoma, ens vam desviar sortint de la ruta per sobre la gelera remuntant una cara sud fins que el sol ens va tocar.

Vam esmorzar i beure una mica de líquid abans de tornar als 13 sota zero i assolir el final de la glacera. Èrem a 3.300 m aproximadament, i feia molt fred. On finalitza l'ampla, extensa i inacabable gelera, el vessant nord que cau del cim de la *Barre des Écrins* forma un laberint de blocs de gel trencats. La ruta esquivava les esquerdes, força obertes per falta de neu, fent zigues-zagues a dreta i esquerra.

Deixem els esquís, inoperants sobre una barreja de neu dura i gel vidre, amb trams de neu fonda, i comencem a guanyar desnivell ràpidament. Passem de les dues de la tarda quan assolim la bretxa *Lory*, a 3.974 m. El temps ens empaïta una altra vegada. Per assolir la *Barre des Écrins*, punt culminant del massís, amb 4.102 m sobre el nivell del mar, encara queda com a mínim una hora per una cresta mixta de roca i gel, i només per pujar. L'hora, la prudència i el cansament ens fan de-

sistir d'encarar la cresta, i ens conformem en assolir el *Dôme des Écrins*, una punta més propera de 4.015 m.

Una vista espectacular ens encanta gairebé fins a les tres. Quan comencem el descens tots som conscients que tomarem al refugi altra vegada a les fosques. Retrobem els esquís, i ràpidament iniciem la baixada per sobre la gelera. La velocitat fa la sensació d'estar navegant per un mar estrany de neu.

Amb l'última espurna de llum és difícil definir relleu de la neu, i la baixada que havia somiat mentre a la matinada caminava cap amunt ara esdevé incòmoda i desagradable. Però ràpida. Quan la nit ens envolta completament, esquiem amb el frontal, sempre buscant el lateral de la gelera per evitar possibles esquerdes, i en retrobar la traça que hem obert ja fa més de deu hores, fem un últim esforç fins al refugi. Tretze hores en total.

A fondre neu, bullir pasta i fer més cures als peus lligats del Marc. Aquesta nit deixarem que els despertadors també dormin. Demà ens espera una última esquuada, i segur, veient com menja tothom, també un bon restaurant.

Marcel·lí Ferrer Paterna

MÈXIC, "SÓTANOS" I VOLCANS

Encara no fa 48 hores que vàrem arribar a Mèxic i ja ens trobem a Aquismón, al cor de la Huasteca Potosina. Anem tots quatre a la caixa d'un col·lectiu, nom que reben aquí uns 4 x 4, que jo crec que tenen més força que el tractor de casa, que recorren els camins sense asfaltar, "terraceria", transportant persones entre les diferents comunitats i que només surten quan el xofer creu que ja va prou carregat.

Les pistes que uneixen les petites comunitats gairebé mai estan asfaltades i el seu estat no és que sigui l'òptim però fins a la comunitat més petita i perduda arriba sempre un autobús, que sembla un tanc (no m'estranya que les parades d'autobusos s'anomenin "central camionera"), o un col·lectiu.

Ens dirigim cap al nostre primer i principal objectiu el "Sótano de las Golondrinas" i els quatre amics que viatgem som el Rafael Fraguas de la S.E.C.E. Sitges, i en Xavi Atencia, el Santi Serrano i jo del G.E.T.

Matí, 2 de novembre

Estic sol a la boca del "sótano" esperant que el Rafa arribi al seu fons per poder començar a davallar; el primer en baixar ha estat el Javi, després el Santi, el Rafa i jo seré l'últim. Veure com baixen i com de mica en mica es tornen en uns punts insignificants dins d'aquest immens pou és tot un espectacle. Deu fer uns 20 minuts que va començar a davallar quan sento que em dona el lliure a través de la petita emissora que portem per comunicar-nos.

Començo a instal·lar-me a la corda, ho faig tot amb molta

cura i revisant dues vegades o més si cal cada maniobra, sembla mentida el que fa el "coco", en qualsevol altre pou o avenc tots aquests moviments els faria de forma ràpida i automàtica, però tenir a sota teu una vertical absoluta de 333 metres imposa.

Per fi he superat la triangulació que hem instal·lat i començo a davallar, és aleshores quan la tensió desapareix i començo a gaudir de l'Avenc, no he baixat ni 10 metres i la paret ja es comença a allunyar, estic volant, miro al fons, de mica en mica els ulls s'adapten millor a les condicions de llum del "sótano" i veig uns petits punts, minúsculs, que es mouen pel fons: són els meus companys. És aleshores quan aprecies les dimensions d'aquest espectacular avenc.

Uns 20 minuts més tard ja em trobo al fons del gran pou d'entrada al "Sótano de las Golondrinas".

El "Sótano de las Golondrinas" (Xol Oclif, en llengua Tenek), situat al cor de la Huasteca, dins de la Sierra Madre Oriental, té en el seu pou d'entrada una de les grans verticals absolutes (d'una sola tirada) més llargues del món, 376 m des del llavi superior, i 333 des de l'inferior; el diàmetre de la boca és de 55 metres i el seu fons té una amplada de 125 x 300 metres. El seu nom es deu al fet de ser la llar de milers de "golondrinas" com diuen a la zona, en realitat són falciots; també és la llar de colònies de cotorres. Cada dia al

Formacions al Sótano de las Guaguas. Foto: Xavi

matí els falciots surten de la cavitat i com que no poden pujar recte cap amunt, van ascendint de mica en mica fent cercles per l'interior de la cavitat; a la tarda les orenetes tornen i entren al "Sótano". En aquesta ocasió es llancen en gran nombre com pilots kamikazes cap a l'interior, arribant en alguns casos a xocar entre ells; veure'ls entrar i sortir és tot un espectacle. Per davallar al "Sótano" s'ha d'entrar després que hagin sortit els falciots i pujar abans que tornin, per no molestar-los.

3 de novembre

Ens llevem d'hora. Avui hem d'arribar fins a Tamápatz, volem davallar al "Sótano del Cepillo"; la dona d'en Maximino Santos, l'amo de les terres on es troba el "Sótano de las Golondrinas", ens porta les 'tortas' i el cafè per esmorzar que ahir al vespre havíem acordat. Després d'esmorzar i recollir comencem a caminar en direcció a la comunitat d'Unión de Guadalupe, comença la festa dels traginers! El camí puja i a més de carregar cadascú la seva motxilla amb el material individual, menjar, tenda, etc. hem de fer torns per tragar la corda de 400 metres i 22 kg.

Finalment arribem a Unión

Interior del Resumidero del Popoca amb la cascada al fons. Foto: Rafa

de Guadalupe, i d'aquí, el mestre de la comunitat, a canvi de 100 pesos, ens acompanya fins a Tamápatz en la seva ranxera.

El "Sótano del Cepillo", situat a 30 minuts de Tamápatz, és un avenc de dimensions més petites que "las Golondrinas", però molt maco. Es tracta d'un pou acampanat i rodó de 142 metres de fondària amb unes proporcions molt maques, al fons del qual es troben nombroses formacions i un llac.

Sortim del "Cepillo" i tornem a Aquismón, demà visitarem el "Sótano de las Guaguas" situat a tres quarts d'hora

de la comunitat de San Isidro Tampaxal. Aquest Sótano té un primer pou de 150 metres on si s'instal·la des del llavi superior es fa un ràpel directe de 210 metres; un cop al fons del pou, i davallant per una rampa on cal instal·lar una altra corda, s'arriba a una gran sala, de les més grans del món. La fondària total del Sótano és de 478 metres.

10 de novembre

Ahir a la tarda vàrem arribar al refugi de Piedra Grande situat a la cara nord del volcà Orizaba. Escarmentats amb l'experiència de l'Iztaccíhuatl on ho vàrem passar molt malament per una mala aclimatació a l'alçada, aquest cop hem decidit passar un dia sencer al refugi, caminant per les rodalies abans d'intentar l'ascensió.

Jo mai he gaudit tan poc d'una muntanya com de l'ascensió a Iztaccíhuatl, vòmits només llevar-me, mal de cap, debilitat general ..., i tot això acompanyat d'un fort vent que aixecava un munt de pols i terra volcànica molt fina que se't posava per tot arreu, boca, orelles, nas... fins i tot en teníem als calçotets.

11 de novembre

Ens llevem d'hora, són

Tots quatre a la boca del Sótano de las Golondrinas. Foto: Rafa

quarts de 2 de la nit quan comencem a caminar, al principi el camí es pedregós i puja dret, al Javi li agafa descomposició, tant de picant no podia ser bo! Continuem pujant i per fi arribem a l'inici de la glacera, comença a clarejar. Segons ens han comentat en els darrers anys la glacera del Jamapa, que així s'anomena, ha retrocedit molt. La visió de la glacera i una mica de te fan miracles i el Javi es recupera totalment, ens posem els grampons i seguim pujant; és pur gel i gairebé no es queda marcada la traça, però els grampons mosseguen bé.

Al principi la pujada és suau però mica en mica es va tornant més dreta; finalment arribem a la vora del cràter, aquest és gran, no tan perfecte i maco com me l'imaginava però fondo, d'aquí al cim a 5.611 metres d'alçada és un moment. Fem les fotos de rigor i observem les vistes, se'm fa un xic estrany, ja que a diferència dels Pirineus, o altres serralades, on en pujar una

El Popocatepetl vist des de l'Iztaccihuatl. Foto: Xavi

montanya al costat n'hi ha d'altres d'altura similar, aquest volcà s'aixeca amb gran diferència per sobre de tot, ets al capdamunt.

Encara ens queda baixar, cosa que fem amb precaució per no caure per la dura glacera.

13 de novembre

Ja ens queden pocs dies, i avui davallem la darrera de les cavitats previstes "El Resumidero del Popoca", situada a la Sierra de Zongolica, a l'estat de Veracruz.

En Lorenzo Tepepa, propietari de les terres on es troba la cavitat, ens acompanya. Ja abans d'arribar i a mesura que ens hi acostem sentim el soroll que fa l'aigua en precipitar-se a l'interior.

El Resumidero del Popoca és la cavitat amb unes dimensions més modestes de totes les que hem visitat, però potser la més espectacular, ja que per la seva boca s'introdueix un riu sencer formant una

cascada de 60 metres d'alçada.

Davallem el primers 30 metres arran d'una de les parets, però els darrers 30 metres són directes i sense poder evitar-ho anem a parar a dins del llac, una mica mogudet, que forma la cascada en caure; un cop a baix seguim el curs de l'aigua durant uns centenars de metres fins que el riu sifona.

Sortim del Resumidero i amb certa tristor desinstal·lem i dessem el material a les motxilles. Cap al tard, quan es fa fosc, arribem a la ciutat de Córdoba i celebrem la consecució de la darrera cavitat amb unes cerveses. Ens queden un parell de dies que passem a la costa de Veracruz abans de tornar a Mèxic, D.F. per agafar el vol de tornada a casa.

Per acabar aquest escrit voldria donar les gràcies a un espeleòleg i amic de Terrassa, en Javi Garrido, pels consells i recomanacions que ens va donar abans d'emprendre aquest viatge. També agrair la col·laboració de la casa Korda's que ens va fabricar expressament la corda de 400 metres de llargada.

Xavier Rosell

Pou d'entrada al Resumidero del Popoca. Foto: Xavi

LES ANGLÉS- VALLTER

La nostra entitat fa molts anys que ha tingut en la pràctica de l'esquí una de les activitats de temporada; malauradament, del record dels temps històrics de viatge en tren i trajectes a peu per fer pistes s'ha passat a la superpoblació d'aquestes i als còmodes desplaçaments en cotxe. Aquesta situació ha fet que el paper de les entitats, com a promotores de sortides col·lectives, hagi perdut la força que tingué fa uns quants anys i també, com a conseqüència, el seu pes específic dins del conjunt d'activitats. En la darrera assemblea de la secció d'esquí, uns quants socis ens vàrem proposar reactivar aquesta activitat a l'entitat, però, el cert és que el nostre objectiu mira més cap a la promoció de les activitats

alternatives a l'esquí de pista, és a dir, l'esquí de muntanya, de fons, etc.

Amb aquesta voluntat, la ja constituïda nova junta de la secció formada per la Mª Josep Escuer, en Carles Torras, en Jordi Pons i en Ricard Belaskoain ens vam fixar com a objectius d'aquesta temporada, en primer lloc, consolidar un grup de gent que practiqués la modalitat d'esquí de muntanya i en segon lloc, fer una activitat formativa, que alhora ajudés a la introducció en aquesta pràctica.

En les dates precedents havíem anat configurant un llistat de les persones que, uns més i altres menys, practicaven esquí de muntanya i també dels que

sabiem que volien iniciar-se. Val a dir que el llistat feia goig, però també era cert que la majoria de les persones interessades en el tema no havien esquiat juntes i per tant desconeixíem la diversitat de nivells. Per això, i per tal de treballar en la línia dels objectius fixats, vàrem optar per buscar una fórmula que ens servís i així es va decidir elaborar un calendari de temporada, amb una sortida al mes i que aquestes, a més a més, anessin tenint un caràcter de progressió en dificultat tècnica i física i anar-ho complimentant amb sessions teòriques i pràctiques específiques "in situ".

El dijous 20 de gener a 2/4 de 9 i a la seu de l'entitat encetem la primera de les activitats de la temporada, una xerrada sobre material, nivologia i allaus. La resposta va ser molt important, trobant-se a la sala d'actes més d'una vintena de persones per seguir les explicacions donades pel Ricard Belaskoain i en Jordi Pons i recolzades amb suport visual.

El diumenge 23, tal com preveia el calendari de sortides, es va fer la primera. A les 6:00 h del matí, amb la fosca encara dominant entaforem estris i persones en tres vehicles i sortim a la recerca del blanc i lliscant element. Aquesta era una sortida prevista a pistes, que tenia com objecte veure el nivell de la gent i repassar o ensenyar els principals conceptes tècnics. Un total de vuit

El grup a la part alta de l'estació de Les Angles. Foto: Jordi Pons

persones van participar en la sortida a l'estació de Les Angles, on en una primera part de la jornada es van fer pràctiques de cunya, viratge fonamental, flexió – extensió, paral·lel, gir conduït i salt de cues entre d'altres. A la segona part del matí, després d'un breu recés per menjar una mica, anem a buscar neu sense tractar i els boscos de l'estació per posar en pràctica tot allò que hem estat treballant, inclòs algun matusser salt Valençant. El bosc es descobreix magnífic i entretingut, amb neu molt bona i variada. A mida que passen les hores i el cansament pesa, arriben les primeres arrebossades, també hi ha qui opta per mantenir un idil·li amb algun dels arbres que s'han ficat seductorament en la seva trajectòria natural. Ves quines coses a fer!. En tot cas, aquesta pràctica d'arbofilia no deixa conseqüències considerables.

En fi, una primera sortida col·lectiva divertida i profitosa, un dia de bon sol i bona neu, i pels responsables de la sortida la satisfacció de comprovar que hi ha nivell i que això aventura la possibilitat de fer coses interessants aquesta temporada que tot just hem encetat.

El diumenge 20 de febrer realitzem la segona sortida del grup d'esquí de muntanya. Malgrat que "la meteo" ja anunciava que no seria el dia més meravellós, a les 6 del matí, a la plaça de l'estació vilanovina, ens trobem un total de set esquiadors insomnes.

Fins a Setcases sembla que el temps serà prou bo, i per una vegada la manca d'encert de la previsió estarà al nostre favor. Malauradament, tot just entrem a la vall la situació canvia radicalment.

Ben aviat trobem cues i aturades en la carretera que mena a Vallter degudes al mal estat del pis, que obliga a posar cadenes.

Pujant entre el bosc de Vallter. Foto: Jordi Pans

Al pàrquing de baix de l'estació ja tenim clar que el dia serà difícil. No fa molt de fred (-10°C a les 9:30 h), però vent i barrufes. Ens plantejem canviar de lloc, desfer part del camí per anar cap al Taga, tanmateix uns altres companys esquiadors ens informen que ells hi havien anat dissabte i no hi havia neu. Per tant decidim aprofitar el que el dia ens deixi fer.

Ens abillem, calcem foques i tirem amunt, primer resseguint un tros de pista d'esquí i ben aviat endinsant-nos per un fondo boscós i unes canals amb molta neu, que ens porten fins al refugi d'Ulldeter. Aprofitem el trajecte per fer bones pràctiques d'ascens (girs progressius, escaleta, voltes maria en diferents pendents...).

Del refugi seguim amunt i ens arribem fins al peu del Coll de la Marrana. En tot el matí no hem vist el pic de Bastiments, el coll es veu ventat i amb poca neu, el vent va a ratxes, tan aviat bufa fort com s'atura, tan aviat no es veu res com s'obre el paisatge, però sempre cap a la vall. Traiem les pells, tibem les botes i tirem cap a baix, més o menys per on hem pujat. El descens és fantàstic, el millor de la temporada fins ara, sobre una neu

verge i molt seca (com la que es veu en els reportatges de Canadà, però en menys quantitat). Llàstima que s'hagi fet tan curt. Malgrat no poder fer l'excursió tal com estava prevista (Vallter - Pic de la Dona - Bastiments), ha estat una bona sortida de pràctiques, tant de pujada com de descens amb una neu que no acostumem a tenir molt sovint.

D'aquestes dues primeres activitats en traiem dues conclusions: primera, que l'esquí de muntanya, en aquest moment, interessa a un nombre prou considerable de socis que, possiblement, a mida que la secció i l'activitat es consolidi, anirà creixent; i la segona que hi ha, en línies generals, suficient nivell per a la seva pràctica.

Les properes sortides estan previstes per als dies 20 de març al Puigmal des de Núria, conjuntament amb la secció de Muntanya, el 2 i 3 d'abril a Andorra i finalitzarem els dies 21 i 22 de maig a les Maladetes.

Ricard Belaskoain
President secció Esquí

MARISA HUGUET

ALPINISTA - MEMBRE DE L'EXPEDICIÓ: "DONES A L'EVEREST"

Era la darrera conferència del nostre VI Cicle de Projeccions de Muntanya, i donada la seva característica – era la presentació de l'expedició **DONES A L'EVEREST 04** – calia copsar en directe altres aspectes d'aquell excel·lent audiovisual del sostre del món, viscut evidentment, en femení. I fou la Marisa Huguet la interlocutora, la que no féu cim, però que fou ànima i suport organitzatiu de tota l'ascensió, i que contribuï notablement a l'èxit de l'expedició. Amb paraula fàcil i ben documentada, la Marisa anà responent a cadascuna de les preguntes que se li plantejaren en el col·loqui, i més que una entrevista és un relat de les vivències relacionades amb l'expedició que aquella nit ens havia presentat. Llegiu-les, si us plau.

Preguntes des del públic:

Sobre els xerpes que portaven en aquesta expedició

....Aquells homes havien anat a l'Annapurna, però no havien fet cim, i la veritat és que com que eren molt joves tenien ganes de fer coses, amb molt bona compenetració, perquè els pagàrem bé, i això és important i van treballar moltíssim. Depèn del que se'ls paga treballen i funcionen o no. En teoria tu pots decidir si aquestes persones que contractes fan cim o no fan cim, i podríem haver decidit que es quedessin al Camp 3 a guardar el menjar, però considerant que

com que també ells necessiten assolir una experiència i estaven pencant molt, es mereixien també pujar al cim. I així va ser, i si us heu fixat a les fotos – i resulta molt curiós – fins que no vàrem arribar aquí i revelar les fotos no vam veure que al cim havien tret un immens quadre - emmarcat amb vidre i tot - que portaven dins la motxilla, que després s'ha parlat en altres expedicions de qui havia pujat allò fins dalt, que a més d'anar molt carregats portaven "allò" fins al cim, per poder-se fer la foto,amb el Dalai Lama !

Estava tot equipat en aquesta via que vàreu fer, perquè es veien moltes tendes i cordes?

Prèviament cal dir que a la vessant nord, o sigui la tibetana, hi havia 17 expedicions, mentre que per la vessant sud o del Nepal, n'hi havia 64, i això és molta gent. Pel que fa a les cordes, sí que n'hi ha moltes de muntades; la veritat és que quan s'arriba al principi de temporada les deixen les diferents expedicions, o millor dit, les deixen els xerpes perquè en aquesta muntanya funciona així – en altres llocs no funciona com allí – ja que els xerpes es reparteixen la muntanya i l'equipen, llavors tu pots utilitzar les cordes d'altres expedicions. Nosaltres vàrem arribar tard, dúiem cordes per equipar, però com que vam arribar de les últimes, utilitzàvem la dels equips del davant.

Aquell any estava equipat fins al Camp 3 i d'allí en amunt no

es va arribar a equipar. Per això, els primers dies que es feia cim, realment estàvem soles, i com que no estava realment equipat, les expedicions comercials no sortien i només van sortir quan hi va haver una finestra de bon temps, i ja havíem tingut temps d'equipar la muntanya, i fins i tot creiem que està excessivament equipada. Hi ha llocs que hi han clavats pals que no s'utilitzen i això és excessiu. Però està clar, allò s'ha convertit en una batalla on hi ha tota classe de gent. Hi ha gent que ha fet muntanya tota la vida, que té molta experiència, hi ha gent que té molta il·lusió i poca experiència, hi ha gent acabada que li han "venut una moto", que allò és xauxa i que tothom ho pot fer, i després es troba amb molts problemes. Allí pots trobar de tot i és un reflex de la societat actual però posada en aquell lloc.

Així està una mica desmitificat allò...?

Sí, sí, depèn de com es vengui, però es troben amb problemes d'alçada i de preparació, que es desvalora, però que resulten molt importants. D'aquí els problemes que sovint passen. Si vas allí has de saber que ets una persona autosuficient, perquè si realment hi ha un problema no pots esperar que els altres t'ajudin. Llavors és aquest el problema que et pots trobar en aquestes muntanyes.

Hi va haver algun accident en aquesta cara nord?

Bé, la Núria quan baixava a l'alçada del primer esglaó, com

que ho havia fet de nit, va mirar i va creure que era massa difícil, que flanquejant seria més senzill, i no era exactament així, i les cordes no estaven en bones condicions i se li va trencar una corda i va baixar 7 o 8 metres. Anava amb el jumar – que va aguantar bé – i com que era un flanqueig se li va trencar d'una banda i de l'altre no, es va donar un cop amb la bombona d'oxigen i la van veure desaparèixer amb el consegüent ensurt, però se'n va sortir i després d'uns quants dies se li va passar.

Pregunta sobre els transports d'equipatges

Vam fer un 'Cargo' 15 dies abans, i l'excés de pes és bastant important, i la mateixa empresa s'encarrega de recollir-te quan arribes, i tu amb els teus 30 kg per persona de viatge, et trobes amb la resta de pes que t'estan esperant allí, i que poden ser uns 400 kg.

També hi ha la part de la muntanya. Aquesta vegada tampoc era tan excessiu, perquè hi ha menys cordes fixes; se suposava que hi hauria molta gent i estaria compartit, i el que sí que hi havia eren moltes provisions de menjar que sempre acaben sobrant, perquè realment quasi mai menges, però sempre tens por de passar gana, per la qual cosa portes més menjar del que toca i la majoria dels bidons que portes cap allà són de menjar. Per sort a la tornada ja desapareixen perquè els regales.

Com i qui fa la feina a la muntanya, de muntar els campaments i les cordes fixes?

Les cordes ja hem dit que estaven muntades, i els campaments, no en van quedar de lliures, ja que cada expedició es munta el seu. Cada tenda es munta entre 4 o 5, perquè tu vas pujant material i els xerpes també en pugen; evidentment ells van fent més transports que tu,

perquè tenen una capacitat d'aclimatació i física molt més gran que tu, però acabes muntant-ho entre tots. Però, per exemple, quan vàrem anar al Shisha, es van contractar dues noies xerpes perquè era una expedició íntegrament femenina, però al Shisha Pagma o quan la Maite va anar al G2 no van contractar xerpes perquè són vuitmils més baixos i tens prou capacitat i depèn de la gent que vagis. En el cas del Shisha érem

Marisa Huguet. Foto: Josep Blanes

9 per muntar els camps i sempre saps quina gent hi ha, que fan i qui puja al cim i qui no. En aquest cas contractes els xerpes que t'han d'ajudar a pujar, i si llavors érem 9, ells fan la feina doble o triple del que tu fas, i si vas organitzant com pujar el material, ells pugen moltes més vegades.

Continua ...

Després, haureu vist a les "diapos" unes grans bosses blanques que són les deixalles del camp base avançat, totes les nostres i del nostre grup, les deixalles d'un mes que vam estar a 6.400 m, sobretot del cuiner, i després hi havia un bidó blau i allò era tota la nostra merda. Evidentment, com s'han trobat que s'havien produït problemes en totes les expedicions que hi havia molta gent, i que allí no hi havia ni estiu ni hivern, i que

aquelles restes fecals estan congelades i es quedaven a la muntanya conjuntament amb un munt de deixalles, llavors s'ha hagut d'idear un sistema i s'ha implantat primer pagar 500\$ i declarar les bombones d'oxigen i de propà que porta l'expedició, i a la baixada has de tornar les mateixes bombones d'oxigen i propà, buides o plenes, i el teu WC particular, i llavors pesen el teu bidó i consideren que tots els teus excrements són allà, o no i t'has escaquejat. Aquesta qüestió, que era la primera vegada que ho fèiem, la vam complir totalment, però ningú no ens havia dit que allò s'havia de pagar, i això ens va fer empenyar molt. Però bé, ens deien que d'allò – que era una garantia – no veuríem ni un dòlar, però els xinesos van considerar que ho havíem fet tot molt correctament i ens van tornar tots els diners.

Altres qüestions

També hi ha una cosa molt curiosa, i resulta que ens ha passat estan allí i que ens n'hem assabentat quan hem tornat a casa, consultant pàgines web, ja que hi ha gent que l'hem arribat a conèixer i a gent que no i tot i que el mateix dia passen coses que tu no saps, i resulta que una manera de comunicar-se entre expedicions al voltant de la muntanya és mitjançant Internet. Aquells mateixos dies hi havia una expedició russa que està obrint una nova via per la cara nord i en la seva pàgina web ens demanaven a totes les expedicions que si pujaven per la via normal no llencessin les bombones buides paret avall, donat que hi estaven ells i els queien al damunt i prou difícil ho tenien a l'escalada per -a sobre- haver d'esquivar les ampolles.

En el costat nord no n'hi ha tantes, d'ampolles d'oxigen, com al vessant sud, però déu n'hi do de les que trobem. I feta la llei, feta la trampa, i molts expedicionaris declaren menys

bombones de les que tenien, i si hi ha alguna emergència o una necessitat la pots abandonar, però d'aquesta manera n'hi ha alguns – els que no tenen cap necessitat – que s'estalviaven tragar-les avall. Realment hi ha hagut un moment en què s'ha hagut de posar normes, i si hi ha algú que se les salta ja està bé que els facin pagar quotes i obliguin a baixar les coses. Si no tenim prou consciència i si continua acumulant-se la porqueria, qui és el que va a treure allò d'allí dalt? S'han de fer expedicions especials per a recollir la merda, i arriscar i exposar la seva vida per recollir el que han deixat els altres que han anat abans a la muntanya.

I si no es deixés pujar l'oxigen?

Si no es deixés utilitzar l'oxigen es quedarien sense clients, i el país viu d'això, que és molt important. Si es deixés pujar només sense oxigen, quants pujarien? Poquíssims! i si a més estigués sense equipar, fins i tot

els que van sense oxigen tampoc pujarien.

Això de portar oxigen o no és optatiu. Evidentment el més pur és anar sense oxigen i això és una actitud genial, però també depèn molt de les difícils condicions climàtiques, ja que si fa bon dia tens possibilitats de pujar, i si fa mal temps no en tens, perquè allí veies alguns que baixaven amb congelacions, o altres que no van fer cim perquè no duïen oxigen i feien mitja volta i tornaven avall per les condicions meteorològiques adverses. Fins i tot a aquests puristes els deies que si no pugues sense oxigen, no pugis, però també els deïem que no baixessin les cordes de la gent que estaven instal·lant-les pels que van amb oxigen.

En definitiva, per a la gent del país és una qüestió de números, perquè aquesta activitat per a ells és una substancial font d'ingressos i un finançament increïble, i a ells que pugis amb oxigen o no tant els fa, i potser el

que hi hagi o no acumulació de deixalles, potser també. Són ingressos. Som nosaltres els que hem d'estar conscienciats i si pugues oxigen t'has de mentalitzar que has de baixar les ampolles buides.

Quan us costava el permís de l'ascensió?

El permís, tot inclòs, em sembla que costava tota la moguda – i ho dic encara en pessetes – uns 3,5 milions de pessetes per persona. I això amb viatge inclòs. Pel costat nord (Tibet-Xina) ens costava 3 vegades menys que pel costat sud (Nepal) des que aquest darrer va començar a pujar les tarifes.

Els xerpes també paguen?

Els xerpes paguen com tothom, a més és l'expedició que els contracta la que ho paga, i a més en el nostre cas els xerpes eren nepalesos i per tant estrangers que anaven al costat tibetà o xinès, a treballar, i han de pagar el mateix que tu i que jo, i evidentment depenent del nombre de xerpes, pagues més o pagues menys.

Els teníeu prèviament contractats o eren d'un poble d'allí baix?

Si són del poble de baix, ho tenen cru. Els xerpes estan acostumats a viure a les zones més altes, per tant estan aclimatats, i com que comencen de joves els val l'experiència que han adquirit, i si han anat amb expedicions s'han anat aclimatant més, i això és bo, però també han d'adquirir la tècnica de l'alta muntanya. La veritat és que cada vegada més hi ha xerpes que tenen problemes d'acclimatació perquè han acabat baixant a viure molt més avall.

És el que ens va passar a nosaltres en l'expedició Dones al Shisha, on les xerpes eren dones i no estaven correctament aclimatades en haver deixat de viure als pobles d'alçada i haver baixat a una ciutat com Katmandú, a més que elles no

L'equip expedicionari. Foto: Marisa Huguet

treballen habitualment com els seus companys en altres expedicions, i necessitaven la mateixa aclimatació que nosaltres.

El col·loqui va finalitzar després d'un parell de preguntes més que no vàrem poder recollir, però sí que ens hi vam acostar perquè ens contestés alguna de les qüestions que no han sortit anteriorment.

Quina és la teva fitxa personal i el teu currículum d'ascensions?

He fet unes quantes expedicions a muntanyes grans però realment no he arribat mai a cim, amb el temps he sabut que la dificultat ha estat que tinc problemes per adaptar-me a partir de certa alçada (els 5.500) i he pogut arribar fins a 6.500 però no més amunt.

Lenin 1991

Nun 1997

Annapurna (expedició de neteja)

Dones al Shisha.

Dones a l'Everest.

Com a membre de les dues expedicions femenines als 8000, Dones al Shisha i Dones a l'Everest, tu no vas fer cim. Quin era doncs el teu paper a la darrera expedició?

Després de l'expedició al Shisha vaig tenir clar que els meus problemes d'adaptació a l'altura em feien impossible assolir un cim de certa alçada. En un primer moment no volia formar part de l'expedició de l'Everest, ja només el lloc on es troba el Camp Base Avançat per a mi comporta problemes d'acclimatació, però les meves companyes necessitaven un suport permanent en el Camp Base, algú que fes de connexió entre elles i qualsevol problema que sorgís, o que mantingués les comunicacions mentre totes eren muntanya amunt. I a més d'encarregar-me de la part fotogràfica.

Quines han estat les situacions més bones i més dolentes en aquesta expedició?

Conversant amb la Marisa Huguet. Foto: Josep Blanes

Les més bones, com sempre, la cohesió que hi ha entre nosaltres sobretot quan les coses ens són adverses, el millor moment quan ens varen retrobar totes quatre al Camp Base Avançat i la situació més dolenta, el descens de la Nùria i la Maite el dia després del cim. Van ser hores de molta tensió.

Sembla que cada vegada més s'incrementa el nombre de dones catalanes que assoleixen cims de més de 8.000 metres. Què creus que encara us manca per augmentar l'afecció per l'esport de les grans alçades, i poder arribar almenys a una paritat home-dona a les expedicions? Com a dona, sents l'orgull propi d'haver fet una bona tasca i haver progressat en aquest sentit?

La veritat és que no tinc la sensació que això sigui així. Sí que hi ha moltes dones catalanes que fan muntanya, però que es dediquin a fer expedicions a muntanyes de 8.000 metres crec que n'hi ha molt poques. Què falta? El suport i la confiança cap a l'esport femení, que es gastin els mateixos esforços en promocionar l'esport masculí que el femení. Que es cregui en nosaltres d'entrada, no que hàgim de demostrar que es poden fer coses perquè et facin una "miconia" de

cas. Tant a nivell institucional com privat. Com a dona estic orgullo-sa de les meves companyes i d'haver estat amb elles compartint aquestes experiències.

L'expedició Dones al Shisha la constituïeu dones soles, ara en canvi a l'Everest heu rebut ajuda masculina. Com va anar això?

El Shisha era una muntanya que ens vàiem capaces de pujar sense necessitat de suport de xerpes d'altura, però també creïem que sent una expedició de dones era obrir oportunitats a les dones xerpes, per això vàrem optar per contractar dues xerpes d'altura, el cas és que, precisament perquè és una feina pràcticament masculina, la inexperiència de les dues noies ens va portar molts problemes. Ara, a l'Everest, sabíem que la tasca dels xerpes d'altura ens era del tot imprescindible, necessitàvem aquest suport per garantir el cim i no vàrem voler córrer el risc.

Bé, doncs, no afegim res més, si no ho fariem massa llarg. Gràcies per les teves declaracions a la nostra Revista, i evidentment amb la cordial felicitació a tota l'expedició per l'èxit que vàreu obtenir.

Josep Blanes

XXXVI RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA

PRADA – VILANOVA I LA GELTRÚ- MONTSERRAT

9 DE GENER – 20 DE FEBRER 2005

En el moment en què a l'Agrupació Excursionista Talaia es va començar a moure la idea de celebrar el 50è aniversari, la Secció de Cultura va creure que era una oportunitat molt interessant per fer alguna cosa excepcional. Va ser parlant amb l'amic Jordi Mir que va sorgir per primera vegada la possibilitat que aquesta cosa es traduís en l'organització de la Renovació de la Flama de la Llengua.

El procés s'havia iniciat, juntament amb les nostres ganes hi havia l'empenta del Jordi i el suport de la Secció. La junta de la Talaia de seguida va veure que era una iniciativa que calia afavorir i es va demanar a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya l'organització de la XXXVI Renovació de la Flama de la Llengua Catalana.

Ha estat una feina llarga amb molts detalls d'organització

que ara no sortiran, abans, durant i després del mes i mig que ha durat tot el procés. Ara, en aquest escrit, pretenem fer un recordatori de tot allò que ha sortit a la llum del dia, que tothom ha vist i viscut, moltes vegades emotivament i sempre amb intensitat, perquè si algun adjectiu es pot aplicar a aquesta renovació és la de participativa.

El primer acte important de tot el cicle és el de l'encesa de la flama davant la tomba de Pompeu Fabra al cementiri de Prada, tal com marquen les normes establertes pels iniciadors. Per raons de calendari vilanoví, vam escollir fer aquest acte els dies 8 i 9 de gener. La nostra intenció va ser des d'un primer moment entrar en contacte amb la gent del país, de les comarques de la Catalunya Nord, i la millor manera que podíem fer-ho, com a excursionistes que som,

era fer una sortida plegats. Va ser fàcil contactar amb el GPRENC (Grup Pirinenc Excursionista Nord Català), gent entusiasta i amb moltes ganes de col·laborar, que ens van preparar una excursió pel país el dia 8 de gener. Vam sortir de Vilanova 81 persones amb dos autocars i a Rià es van afegir els amics del Conflent i altres excursionistes per fer una ruta que ens va portar a Cirac, torre de Corts, la bauma de Sant Romuald i Taurinyà, per finalitzar al monestir de Sant Miquel de Cuixà. Fou una passejada agradable que resseguia en alguns trams uns recs d'aigua. A l'arribada a Cuixà ens esperava el grup que havia anat a visitar Vernet i Prada i tots plegats vam ser rebuts pel pare Damià Codina, prior del monestir, que personalment ens va fer de guia per les mil·lenàries dependències d'aquest indret tan estretament vinculat amb els orígens culturals de Catalunya.

Una visita a Vilafranca del Conflent, una vesprada gèlida ens va permetre arribar a l'hora de sopar a Fullà, al centre de vacances "La Rotja", on vam fer estada. El sopar abundant i el dormir reparador van fer que l'endemà, a l'hora d'esmorzar, tot es veïés amb molt bones perspectives.

El dia 9 de gener va ser un dia brillant, fred, amb neu a les muntanyes, serè i lluminós, i el cementiri de Prada, amb la tomba de Pompeu Fabra, estava impregnat d'aquest ambient. A l'arribada ja ens esperaven els representants dels ajuntaments veïns,

Sortint de Cirac cap a Cuixà. Foto: Josep Bienes

Prada i Rià, el delegat de la Generalitat de Catalunya a Perpinyà, el director de l'escola Bressola de Prada, el sotspresident de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya Francesc Guillaumon, entre d'altres. Poc després arribava directament des de Vilanova un altre autocar amb un grup de participants, entre els quals hi havia el representant de l'ajuntament de Vilanova i la Geltrú, Adolf Montoliu.

L'acte es va iniciar amb unes paraules de Salvador Butí, en representació de la comissió organitzadora, amb tota la intenció de crear l'atmosfera pel que s'anava a fer, conscienciar a tothom del fet i del lloc. Les ofrenes de flors del president de l'A.E.Talaia i del GPRENC i les paraules dels diferents representants institucionals van precedir la intervenció musical dels vilanovins Miquel i Gilbert Bernadó amb els seus violoncel·les. La música del Cant dels Ocells va recórrer els

racons del cementiri de Prada, igual com va succeir durant l'enterrament del propi Pompeu Fabra, en aquella ocasió gràcies a Pau Casals, fet que no s'havia repetit des d'aquella data. L'acte d'encesa de la flama es va seguir quasi devotament i una vegada la torxa encesa va ser mostrada a tothom per dos joves vilanovins per simbolitzar el futur esperançador de la nostra llengua i els violoncel·les van acompanyar el Cant dels Segadors que es va entonar tot seguit. Van ser uns moments intensos durant els quals, contenir l'emoció no era gens fàcil. Després satisfacció, fotografies, eufòria, semblava que la flama de la llegua cremés amb més força en tots plegats. Antoni Ordovàs, com a soci fundador de l'entitat, va iniciar la comitiva que des del cementiri de Prada es va dirigir fins a l'ajuntament on ens esperava una recepció. En passar per davant de la casa on va viure Pompeu Fabra els seus darrers temps, es va

fer un minut de silenci en homenatge i record. La Francina Moné, regidora de temes socials, en representació de l'alcalde de Prada, va donar-nos la benvinguda, van intervenir també Salvador Belchi, president de la Talaia, Adolf Montoliu en representació de l'Ajuntament de Vilanova i Jordi Mir. L'acte es va centrar en una breu, però molt interessant, conferència a càrrec del director del Casal de la Generalitat de Perpinyà i Comissari del futur museu de l'exili de la Jonquera, el Sr.

Enric Pujol, amb el títol "Els Exiliats a la Catalunya Nord". A l'entorn d'un aperitiu amb vins de Ribesaltes ofert per l'ajuntament de Prada, vam poder conversar amb els nostres amics del passat, present i futur de la llengua i moltes altres coses.

Una visita al castell de Rià guiada per Enric Balaguer, del Casal d'Arrià, va permetre que un grup de voluntaris fés els preparatius del dinar. El castell de Rià és el lloc on segons la llegenda va néixer el comte Guifré el Pilós, és per això que els habitants de la vila anomenen Rià, bressol de Catalunya. L'Enric Balaguer, a part de fer de guia del castell de Rià, ha estat la persona clau de l'organització dels actes dels dies 8 i 9 de gener, ja que ha fet moltes de les gestions amb els ajuntaments i ha estat el nostre contacte permanent amb la Catalunya Nord durant mesos.

A l'hora de dinar ens vam reunir a la sala polivalent de Cirac, a l'altre costat de la vall de la Tet, a prop de l'església de Sant Climent. Cirac forma actualment amb Rià el municipi de Rià-Cirac. Atenció, a l'entrada del poble llegim el nom del poble amb grafia francesa "Sirach". El dinar, servit acuradament per un grup de cambrers molt disposats i ajudats pels nostres amics del Conflent, va poder calmar la gana de més de 120 persones amb alguns moments inicials d'incertesa, però amb un final correcte.

Tot seguit va actuar el cantant i animador rossellonès Gerard Jacquet. Va ser una sobretaula d'allò més agradable que ens va permetre delectar-nos amb els parlars de la zona, amb les cançons tradicionals dites i cantades amb l'accent del Nord i amb la gràcia que li va posar en Gerard Jacquet. Cap al tard emprenguérem el viatge de tornada a Vilanova amb els tres autocars, la flama encesa als nostres ànims, amb les piles carregades i plens de vivències irrepetibles.

A. Ordovàs portant il·lusionat la Flama. Foto: Josep Blanes

La recepció de la flama de la llengua a Vilanova es va fer el dia 15 de gener. Igual com va succeir a Prada, la participació va ser nombrosa, entusiasta i participativa. A prop de l'entitat, a la plaça de les Cols, es va formar una cercavila amb els gegants petits de Vilanova, gegants de la Geltrú, la mulassa, les gitanes, els panderos i els Bordegassos de Vilanova. La torxa encesa amb la flama de la llengua va ser acompanyada fins a l'ajuntament, Rambla avall, portada darrere de la pancarta pels socis fundadors de l'entitat que es van anar passant la flama, per ordre successiu i alternat, durant el trajecte. Al so de la gralla i enmig d'un pilar dels Bordegassos la flama va entrar a l'ajuntament de mans d'Antoni Ordovàs i en format de llàntia d'oli es va col·locar al saló de plens.

L'acte de l'ajuntament el va obrir amb unes paraules de benvinguda, agraïment i justificació en Salvador Butí en representació de l'A.E. Talaia i tot seguit es va llegir per primera vegada el manifest de la flama que havíem demanat a l'escriptor Màrius Serra, el text del qual es pot llegir al final d'aquest relat. El mateix escriptor ens va fer un parlament que el públic que omplia el saló de plens va rebre amb delectació.

Una de les fites que s'havia proposat l'organització era que després de tots els actes quedés alguna cosa tangible i útil que tot hom es pogués emportar a casa, principalment destinada als nois i noies catalanoparlants del present i del futur més proper. La idea es va concretar en un vocabulari excursionista garrafenc que es va encarregar al Vicenç Carbonell, gran coneixedor de tots aquests temes i constant col·laborador de l'entitat. El mateix Vicenç va fer la presentació al saló de plens de l'ajuntament on també es van repartir els primers exemplars entre els assistents. L'alcalde de Vilanova, Sixte Morat, va cloure

La Flama a l'Escola de Canyelles. Foto: Josep Blanes

l'acte amb unes paraules de reconeixement per part de la ciutat de la feina feta tant en la renovació de la flama com per la Talaia en general durant aquests cinquanta anys.

La flama una vegada a Vilanova de forma oficial no va descansar i durant les dues setmanes següents va visitar els municipis de la comarca. Val la pena ressaltar que la rebuda que hem tingut en cadascun d'ells ha estat entusiasta i millor del que en un començament havíem imaginat. La flama de la llengua s'ha pres seriosament en tots els llocs on ha anat i ha mobilitzat els ajuntaments i les entitats culturals dels nostres veïns.

El dia 21 de gener van ser primer Canyelles i després Olivella els municipis que van rebre la flama de la llengua. A Canyelles va ser a l'escola, on al voltant de vuitanta nens i nenes van fer treballs sobre la llengua, van llegir el manifest i es van passar la flama contents i sorpresos d'una mà a l'altra. A Olivella, el regidor de Cultura Sr. Juan Arias va obrir l'acte que es va fer a la sala d'actes del CEIP "El Morsell". Salvador Butí va fer una intervenció en representació de la comissió organitzadora explicant el significat de la flama i el paper de Pompeu Fabra en el procés de normalització del català. El president de

l'AMPA de l'escola va llegir el manifest de la llengua, el Vicenç Carbonell va presentar el vocabulari i l'alcalde va cloure l'acte amb unes emotives paraules, posteriorment es va oferir un berenar a tots els assistents.

L'endemà 22 va ser el torn de Sitges. Els grallers ens van rebre al carrer de Sant Francesc i d'allà vam anar fins al Cap de la Vila i l'Ajuntament. Durant tot el recorregut la flama fou portada per Rosó Carbonell, representant de la comissió del cinquantenari de la Creu de Sant Isidre. En arribar la regidora de Cultura, Sra. Àngels Parés, ens va donar la benvinguda. La M. Carme Barceló va parlar en nom de la Talaia i també va intervenir el president del Centre Excursionista de Sitges. David Jou va llegir una poesia seva dedicada a Pompeu Fabra i va tancar l'acte l'alcalde de la vila. La flama de la llengua es va quedar a Sitges tot el cap de setmana.

Cubelles va rebre la flama el 29 de gener. La trobada amb els cubellencs va ser a la Fita que separa -o millor dit que uneix- els dos termes municipals. Un nombros grup de timbals ens va rebre i va ser el propi alcalde de Cubelles qui es va encarregar de fer el primer relleu de la torxa encesa amb la flama en el seu recorregut fins a l'ajuntament. Una vegada davant de la casa de la

Vila, el Cor L'Espiga de Cubelles ens va interpretar diverses cançons patriòtiques que van donar pas a la intervenció, des del balcó de l'ajuntament, de Salvador Butí en representació de l'organització i de l'alcalde de Cubelles. També des del mateix lloc un locutor de ràdio Cubelles va fer lectura del manifest.

A part de les visites als municipis veïns, la flama fou motiu de dues conferències al nostre local social, la primera el dia 14 de gener a càrrec de Jaume Comellas, professor de periodisme de la UPF que tractà sobre "La llengua és la nació: actitud de Joan Maragall davant el català". Va ser una conferència densa, molt documentada, però a la vegada entenedora que va permetre al públic que omplia la sala d'actes del nostre local apropar-se a la figura del poeta des d'una perspectiva sovint desconeguda.

El dia 21 de gener va ser Xavier Garcia l'encarregat de fer una conferència que portava per títol "Història de dues flames: llengua i Canigó". També la sala d'actes estava plena i ens va parlar de les diverses activitats que es realitzen a Catalunya utilitzant la flama com a símbol, amb apunts musicals posteriors. El parèntesi del carnaval va tenir la flama en repòs durant uns dies per tornar a l'activitat immediatament.

Un dels aspectes que teníem clars des d'un principi era que la flama i el que significava havia d'entrar en contacte amb els joves, i com que aquests van als instituts la flama els va anar a visitar. Hi van participar els quatre instituts de Vilanova, en tots ells es va llegir el manifest, es va parlar de Pompeu Fabra, de la llengua i el paper tan important que hi tenen, també es van repartir vocabularis a tots els alumnes i es va aprofitar per parlar de la Talaia i d'excursionisme. S'ha de fer una menció especial per l'IES Manuel de Cabanyes, on a part d'un audiovisual preparat pel professor

Josep Olivella, es van llegir poesies en valencià i una orquestra formada per alumnes del centre va interpretar una versió especial del "Cant dels Ocells". L'acte va acabar amb la interpretació dels "Segadors".

Els actes de Renovació de la Flama de la Llengua han de finalitzar a Montserrat, un diumenge de febrer, el més proper possible a l'aniversari del naixement de Pompeu Fabra, i aquest any el diumenge s'esqueia precisament el dia 20. El divendres 18, a la sala d'actes de la Talaia, Agustí Poch va fer una conferència per explicar els diversos camins de Vilanova a Montserrat a peu en la història recent i va presentar el recorregut que havia preparat perquè la flama arribés a Montserrat.

La portada de la flama de Vilanova a Montserrat es va organitzar a peu durant el dissabte 19 de febrer fins a Collbató i el matí del 20 fins al monestir de Montserrat. A les sis de la matinada es va iniciar el primer relleu per un grup de 18 excursionistes que va arribar a Olesa de Bonesvalls a un quart de dotze del matí; el següent grup sortia cinc minuts més tard i estava format per 21 excursionistes i va arribar a Gelida a dos quarts de quatre; i el darrer relleu del trajecte, que va sortir cinc minuts més tard i format per 9 excursionistes arribava a Collbató a les vuit del vespre. La flama va ser rebuda a Collbató per representants de l'Ajuntament i pel rector de la parròquia d'aquesta localitat i tota la nit fou custodiada per les excursionistes Magda Noés i Lurdes Campins.

A les set del matí del diumenge dia 20, un grup de 70 persones van iniciar el camí del Llençol des de Collbató fins a Montserrat, passant-se la flama d'una mà a l'altra per fer més col·lectiva la pujada. Una mica abans de les deu, ens reuníem amb els vilanovins que van sortir més tard de Vilanova en autocar al comen-

çament del camí que arriba a Sant Miquel, en el lloc on hi ha el monument a Pau Casals. A les portes del santuari ens esperaven els balls populars de Vilanova, drac, bastoners, cintes i bordegassos que van fer una actuació abans de pujar a l'esplanada de davant del monestir on ens esperava el pare Josep Enric Parellada, rector del santuari i el pare abat Josep Maria Soler.

La flama, que havia estat portada fins aquell moment en una torxa per Ramon Huguet, en representació de la secció de Senders, va passar a mans de Salvador Belchi, president de la Talaia, que acompanyat per l'abat, el pare rector del santuari i tots els excursionistes va entrar a la basílica on va presidir la missa conventual des d'un lloc d'honor.

Abans de començar la missa, M. Carme Barceló va fer un breu relat a tots els assistents del motiu de la presència de la flama de la llengua en aquell lloc així com de les raons que ens motivaren a organitzar aquesta XXXVI Renovació. Un cop acabada la missa, juntament amb el pare abat, la flama, portada per la presidenta de la secció de Cultura M. Carme Barceló, va sortir de la basílica i va dirigir-se cap a l'atri del davant. Els Bordegassos de Vilanova tenien dos pilars de quatre aixecats i enmig de tots dos i al so de les gralles, la flama va arribar a la llàntia que hi ha a l'atri a la porxada lateral davant del monument a Joan I. La XXXVI Renovació de la Flama de la Llengua es va fer de mans del pare abat de Montserrat i hissada de nou al lloc on cremarà fins a la propera renovació per Jordi Mir i Salvador Butí. Seguidament fou Salvador Butí qui va dirigir unes paraules emotives i recordatòries del que havia significat tot el programa d'actes de les darreres setmanes. El pare abat va cloure l'acte amb un parlament sobre la importància de la llengua i d'actes com el de la renovació.

Parlament del Salvador Butí al Cementiri . Foto: Josep Blanes

Parlaments al Cementiri de Prada. Foto: Nati Salvadó

Buscant les coordenades. Foto: Nati Salvadó

La Flama per la Rambla de Vilanova. Foto: Nati Salvadó

Vicens Carbonei presentant el Vocabulari. Foto: Nati Salvadó

Pujada a peu de Montserrat. El Llençol. Foto: Salvador Butí

La Flama al monument de Pau Casals. Foto: Josep Blanes

Tothom davant la Renovació de la Flama. Foto: Rosa Farriol

El Pare Abat renovant la Flama. Foto: Rosa Farniol

El darrer acte previst, realitzat a la sala d'actes del monestir de Montserrat, va ser l'acte acadèmic de cloenda en què van intervenir, per donar les gràcies uns i per reconèixer la feina feta altres, per ordre: el pare Josep Enric Parellada, rector del santuari; Salvador Belchi, president de l'Agrupació Excursionista Talaia; Antoni Fontdevila, president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, i Sitxe Moral, alcalde de Vilanova i la Geltrú. Seguidament van fer la seva intervenció Oriol Pi de Cabanyes, David Jou i Antoni Munné-Jordà, que en unes breus però intenses i molt interessants dissertacions van posar sobre la taula els temes de sempre, però tractats de forma clara, amena, actual i atractiva.

Un dinar col·lectiu va permetre relaxar-nos de tot el dia abans que els autocars ens tornessin a Vilanova tot i veient els flocs de neu que començaven a caure a Montserrat, un dia que havia estat esplèndid fins i tot des

del punt de vista de la meteorologia.

No podem finalitzar aquest relat sense fer menció del paper tan important que ha tingut en tot el procés Jordi Mir, membre del grup iniciador de la Renovació de la Flama de la Llengua i actualment vetllador constant per la seva continuïtat. També cal deixar constància que el pòster i la portada dels programes de mà, així com la del vocabulari excursionista garrafenc, han estat dissenyats per Nati Salvadó.

Agraïm a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya per haver-nos escollit com a organitzadors d'aquesta XXXVI Renovació de la Flama de la Llengua Catalana i de l'ajut que ens dóna, i a l'Ajuntament de Vilanova, que en tot moment hem sentit al nostre costat.

Finalment hem de donar les gràcies a la Caixa de Terrassa, sense el suport i el patrocini de la qual, moltes de les activitats fetes i del material imprès no hagués estat possible.

**M. Carme Barceló
Salvador Butí
Secció de Cultura de
l'A.E. Talaia**

Amb el patrocini de:

ct *
* **caixaterrassa**

(Llegit per primera vegada al saló de plens de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú el dia 15 de gener de 2005, amb motiu de la recepció de la Flama de la Llengua Catalana en els actes de commemoració del 50è aniversari de l'Agrupació Excursionista Talaia)

MANIFEST

La identitat s'estableix per comparació, de manera que tota llengua manté una identitat perquè representa una forma particular de dir les coses i s'inscriu en un llenguatge universal perquè congrega particularismes compartits. Per això sabem que el català és diferent de totes les altres llengües. No hi ha llengües grans ni petites. Hi ha parlants. La flama d'una llengua s'ha de mantenir sempre tan lluny de l'aigua com de les matèries inflamables. Gràcies als seus parlants, la flama del català viatja en aquelles teies que es diuen atxes i que sempre van endavant, perquè la nostra llengua du inscrit el destí al nom. Llegiu CATALÀ de dreta a esquerra i sabreu per què ha d'anar A L'ATAC. Endavant les atxes!

47ª MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

Vilanova i la Geltrú - Ribes - Sitges
7ª Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades
6 de març del 2005

Passeig Marítim-Sant Cristòfol-la Muntanyeta-Paranyes de les Mesquites-Mas Pasqualí-Miralpeix-Can Girona-L'Autòdrom-El Vinyet-L'Atlàntida-Les Coves de Sitges-Els Colls-Xalet de la Sal-La Farola-Pòsit de Pescadors (Casa del Mar).

La nostra Marxa Social aquest any ha estat més matineira que mai. Les festivitats de Rams i Pasqua s'esqueien molt aviat dintre el mes de març, així que vàrem decidir celebrar-la el primer diumenge dia 6. Aquella setmana, precedida d'un temps meteorològic de fred polar i nevades fins i tot a casa nostra, ran de mar, val a dir que no les teníem totes, però el calendari de marxes és el calendari, i s'ha de complir. I vàrem estar de sort perquè el temps ens va acompanyar. Ja el dia abans, dissabte, en què es va fer el sorteig dels equips inscrits, s'entrellucava un temps assolellat i ventilat, i així va ser, el diumenge 6 ens llevàvem amb un cel nítid d'allò més, d'aquells que no acostumem a veure.

Amb motiu de la celebració del 50è Aniversari de la nostra entitat, aquest any el grup de marxes havia decidit fer-la sortir de Vilanova mateix i amb un recorregut no massa usual, ran de costa, sense deixar de trepitjar, però, bons trams de boscos i baixa muntanya. Un recorregut que fins i tot per a molts equips vilanovins, que coneixen bé aquests topants,

va ser una agradable sorpresa, i és que sempre hi ha algun raconet per descobrir.

La Marxa, doncs, s'iniciava a les 8 del matí donant sortida en primer lloc als equips que puntuaven per a la VII Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades. S'havien inscrit un total de 143 equips, 50 dels quals eren federats que competien per la Copa Catalana. Tot un èxit de participació, no cal dir-ho. El recorregut començava en el Passeig Marítim, davant l'antiga Confraria de Pescadors, avui dia Casa del Mar, i els equips, després de deixar el final de la Rambla i acomiadar-se del monument dedicat a Francesc Macià, enfilaven de dret cap a llevant sempre amb la visió del mar serè i tranquil en aquelles hores. La Farola, el passeig i l'ermita de Sant Cristòfol, el camí dels Colls, la Muntanyeta, paratges tan entranyables per a molts de nosaltres i malauradament tan degradats en alguns trams... Al costat d'uns tercers pilars d'entrada a la masia dels Colls es trobava el control A, i passat aquest s'entrava en terme del municipi veí de Sant Pere de Ribes. El recorregut continuava direcció Sitges per entremig d'urbanitzacions i pel camí carener de la serra dels Paranyes; després es deixava la carena i un corriol boscós i de davallada portava al primer control de pas, al costat d'una figuera, control que va fer anar de corcoll més d'un equip...! Se seguia, ara ascendint, pel fondo d'en Mil-

homes i es feia cap aviat al mas d'en Pasqualí, aquest ja en terme municipal de Sitges i on els marxadors trobaven el Control B i un bon entrepà i begudes per esmorzar.

Del mas d'en Pasqualí, i seguint un bon tram de frondós i bonic paratge boscós, s'anava ascendint sense esforç fins arribar al costat d'una torre de senyalització aèria, avui dia en ruïnes, amb molt bona visió sobre l'entorn del Garraf, i d'aquí es feia cap, uns pocs metres més avall, a la propera ermita de la Mare de Déu de Gràcia, també en molt mal estat, on hi havia situat el Control C i d'on es podia contemplar una bonica panoràmica marítima.

Superat el tram més elevat del recorregut després de tornar al costat del far d'aviació, es continuava pel tradicional camí del castell de Miralpeix, ruïnes que els marxadors van tenir ocasió i temps d'observar, i d'aquí es baixava fortament entre camí boscà fins a un altre gran caseriu, can Girona del Camí, on hi havia el control D. Abans, però, els marxadors havien de localitzar el Pas 2, i a alguns equips, embalsats amb la forta baixada, se'ls va fer fonedís...

De can Girona del Camí es marxava, entre xiprers, pel camí de Sitges, es travessava la carretera C-31 i més endavant es creuava a gual la riera de Begues (també dita de Ribes). Pel

costat de les velles tribunes de l'Autòdrom de Terramar s'arribava poc després a l'indret del Coll de Sitges, lloc on hi havia el control 0 que penalitzava aquells marxadors que no portaven la motxilla de reglament, i d'aquí, travessant noves urbanitzacions sitgetanes i després de passar per sota la via del ferrocarril i la carretera C31, s'assolia el Parc i Santuari de la Mare de Déu del Vinyet, lloc on es trobava el control E.

A partir del Vinyet l'itinerari anava ja de cara al retorn a Vilanova. Retornant l'edifici del santuari i mantenint la carretera a la dreta i paral·lels a la via del tren, es recorria el sector urbanitzat de Terramar. Un lapsus en la descripció (es parlava d'un pas sobre la via) va ser sortosament corregit a temps verbalment pels components del Control situat al Santuari del Vinyet, advertits per l'equip que obria marxa en adonar-se de l'error. Es continuava una bona estona pel costat dels camps de golf i s'anava a sortir a ran de mar per continuar, seguint el GR-92, fins a l'Atlàntida, on hi havia el control F.

De l'Atlàntida s'encetava la ruta de les cales del Garraf GR-92 per la punta de les Coves, amb magnífiques panoràmiques de l'escarpada costa i el mar; i a estones desviant-se cap al vessant de muntanya entre un túnel i un altre, i altres per corriol costerut i rocós a ran de mar, es passava pels controls 3 i 4, el primer un cop passada la Punta de les Coves i el segon en una exuberant pineda, abans dels Colls, fins arribar a la Masia dels Colls, lloc del control G.

A partir de la masia del Colls es tornava a entrar al municipi de Vilanova. Es baixava suauement cap al Xalet de la Sal, i sempre a ran de via i per tram rocós s'arribava pel camí de ronda a la platgeta dels Frares, es passava pel costat del Molí de Mar i la Farola i creuant novament el pont sobre el torrent de la Piera se seguia el Passeig Marítim fins arribar al Control d'Arribada, al mateix lloc on s'havia iniciat la Marxa.

I a partir d'aquest moment, com sempre: control de fulls de ruta, horaris, signatures, lliurament del Relat complementari i propagandes, comprovació dels primers resultats, comentaris... El temps s'havia mantingut bo però als darrers moments s'ennuvolà de mala manera i van caure algunes gotes que van fastiguejar una mica els darrers equips. Pel que fa al recorregut pensem que va agradar a tothom, si més no això és el que ens va semblar pels comentaris que ens van arribar i per l'ambient distès i jovial que es respirava en acabar la cursa. Molts equips de fora van descobrir uns paratges de baixa muntanya i costa que no s'esperaven.

El recorregut total era de 15,290 km, en un temps oficial de 3h 29'30" que sumat

al temps neutralitzat donava un total de 4h 22'30", amb unes mitjanes horàries que anaven de la més lenta a 3,67 km/h a la de 5,36 km/h la més ràpida, coincidint naturalment amb els trams de més desnivell o més planers. Hi van participar, com dèiem al principi, 143 equips representant 14 entitats diferents, 13 foranes i la pròpia de la Talaia; 50 dels equips optaven per la Copa Catalana. Pel que hem deduït dels resultats globals, la majoria de punts eren per córrer més del compte, segons el temps calculat per l'organització, i pel que fa als Controls de Pas, 17 equips van penalitzar al n. 1; 12 al n. 2; 11 al n. 3, i 9 equips al n. 4. També al control de la motxilla 4 equips van ser penalitzats per no complir amb el reglament.

I com sempre, no voldríem acabar aquesta crònica sense donar les gràcies a tots aquells que hi han col·laborat d'una manera o altra. Als amos i masovers de les masies per la seva acollida, a les empreses Ako, Vielco, RSM Assegurances, Copisteria Falcó, Intersport Olària, Ajuntaments de Sitges i de Vilanova i la Geltrú i "la Caixa", pel seu suport econòmic i trofeus, i a la Casa del Mar, que ens varen cedir part del local per a les tasques informàtiques i acollida per a l'establiment dels controls de sortida i arribada. També, no cal dir-ho, agraïment per a tota la colla de l'organització, per la seva tasca entusiasta i desinteressada, any rere any, i sobretot, sobretot, gràcies una vegada més a tots els equips participants, la presència tan nombrosa i sana competitiu dels quals ens esperona i anima per començar a pensar i treballar ja per organitzar la propera.

Felicitacions a les entitats i equips guanyadors i, a reveure l'any vinent. Us esperem!

Blanca Forgas
Grup de Marxes

Relotge de sol de Can Girona. Foto: J. Blanes

Control de Sortida. Foto: Francesc Casas

Control al Mas Pasqualí. Foto: Francesc Casas

Esmorzar al Mas Pasqualí. Foto: Josep Blanes

Des de la capella de la M. de Déu de Gràcia. Foto: J. Blanes

Arribant a l'Autòdrom. Foto: Francesc Casas

Control a l'ermita del Vinyet. Foto: Francesc Casas

Panoràmica dels Colls. Foto: Josep Blanes

Control de la Casa del Mar. Foto: Josep Blanes

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	70	Monros Antoni	Gil Elisenda	C.M.Hospitalet	15
2	50	Planas Eva	Colomina Sergi	Talaia	16
3	21	Gimenez Marcos	Rosell Victor	Foment E.B.	17
4	72	Jane Octavi	Arbos Albert	Els Blaus	17
5	47	Coll Josep	Llobet Miquel	C.E.Avinyo	19
6	75	Sagarra Antoni	Oltra Eliseu	Talaia	20
7	25	Rubio Xavier	Mesa Claudia	Foment E.B.	21
8	49	Montfort Teresa	Gomez Anton	C.E.Molins de Rei	21
9	29	Marco Fermi	Lobo Ferran	Els Blaus	23
10	61	Toll Rosa	Fargas Jordi	C.E.Avinyo	23
11	68	Zudaire Jesus	Cotelo Teresa	C.E.Molins de Rei	24
12	15	Buti Elisenda	Robira Bernat	Talaia	24
13	14	Vives Joan M.	Rosas Marta	CEC	25
14	57	Viladrich Joan	Costa Josep M.	C.E.Avinyo	25
15	51	Gazquez Josep L	Balaguero Josep	C.E.Lleida	26
16	59	Ortega Aurea	Massana Xavier	Talaia	26
17	69	Codina Joan	Mesas Manuel	C.E.Avinyo	27
18	3	Argemi Imma	Gost Jordi	C.E.Avinyo	27
19	5	Fonts Manel	Corominas Pilar	C.E.Avinyo	27
20	62	Tejedor Gloria	Camacho Carla	CEC	28
21	2	Herms Joan	Pares M.Angels	C.E.Avinyo	28
22	27	Camacho Julian	Camacho Oriol	CEC	29
23	12	Garcia Ricard	Esmandia Ramon	Foment E.B.	29
24	1	Segues Venanci	Segues Guillem	CE Esparraguera	29
25	7	Costa Atila	Altarriba Jordi	C.E.Avinyo	29
26	13	Costa Camil	Galante Manel	C.E.Avinyo	30
27	23	Carull Jordi	Carull Daniel	UEC Sants	30
28	66	Mora Carles	Soler Josep	Foment E.B.	32
29	30	Vintro Francesc	Simo Agusti	C.E.Molins de Rei	33
30	31	Sole Josep	Peixo Josep M.	C.E.Molins de Rei	34
31	37	Riera Teresa	Vadim Joan	Els Blaus	35
32	33	Gonzalez Josep	Seguer Teresa	C.E.Molins de Rei	35
33	60	Gonzalez Teresa	Cinca Miquel	CEC	36
34	55	Montoliu Anna	Jane Arnau	Els Blaus	36
35	28	Riera Cristina	Miralles Ramon	Els Blaus	37
36	52	Huget Elena	Mayoral Lluís	Els Blaus	38
37	36	Gurri Dolors	Camprubi Adria	CEC	38
38	54	Muela Roser	Planas Josep	Talaia	41
39	41	Sole Agusti	Sole Albert	G.E.Serralada	41
40	34	Vallcorba Pere	Pecharoman Ramon	CEC	41
41	10	Dominguez Joan	Borras Pere	Foment E.B.	41
42	16	Aymami Gener	Tomas Elisa	UEC Sants	42
43	35	Moyes Carles	Ulloa Maria	C.E.Molins de Rei	43
44	58	Sola Lluís	Sanclemente Ester	Foment E.B.	47
45	8	Vall Avelina	Mill Jordi	C.E.Avinyo	49
46	43	Sala Alex	Gomez Mabel	Foment E.B.	49
47	38	Domingo Roger	Alcubierre David	Foment E.B.	54
48	53	Mata Jordi	Canton Pere	Foment E.B.	62
49	56	Domingo Lluís	Cerezo Julian	Foment E.B.	64
50	45	Vidal Manel	Simon Marcelina	Talaia	79

ORDRE	DORSAL	NOM1	NOM2	ENTITAT	PUNTS
1	113	Massana Casimir	Cuadras Neus	Talaia	15
2	119	Ferrer Marcelli	Paterna Marga.	Talaia	20
3	160	Reixach Concep.	Artigas Pere	Talaia	20
4	114	Burcet Marti	Burcet Arnau	Talaia	22
5	180	Martinez M.Angel	Martinez Sandra	Talaia	25
6	112	Bernat Isidre	Llao Ramon	Vilanova	26
7	158	Rigual Isidre	Coll Carles	Talaia	26
8	121	Sans Olga	Montoliu Manel	Talaia	26
9	151	Cortina Jordi	Lopez Paquito	Talaia	27
10	93	Curia Juli	Mitjans Ramon	Xulius	27
11	197	Poch Isidre	Valls Pere	Talaia	27
12	166	Barragan Eduard	Diaz Maria	Vilanova	27
13	90	Jasanada Frances	Huguet Montse	Talaia	28
14	88	Planas Maria	Marti Ramon	Talaia	28
15	140	Fernandez Pere	Poch Agusti	Talaia	28
16	183	Pascual Frances	Mola M.Dolors	CE Sitges	28
17	155	Mongay Carles	Mas Bea	Vilanova	28
18	182	Ivern Pere	Fontanet Gertrudis	Vilanova	28
19	137	Valles Sergi	Massana Anna	Vilanova	29
20	82	Aisa Jaume	Minela Jordi	Vilanova	29
21	144	Noes Xavier	Cruells Xavier	Talaia	30
22	150	Borrell Joan	Arnal Xavier	Vilanova	31
23	172	Lozada F.Xavier	Lozada Oriol	Talaia	31
24	79	Ventosa Oriol	Masdeu Pilar	Talaia	32
25	135	Ordoñez Dolors	Llopis Isabel	Talaia	33
26	173	Gomez Ferran	Navas Sara	Vilanova	33
27	133	Sagarra Muntsa	Cabayol Alex	Vilanova	34
28	108	Busqués Dolors	Ballester Asumpta	Vilanova	35
29	96	Gonzalez Lluís	Duedra Marti	Vilanova	35
30	168	Burcet Rafel	Burcet Bernat	Vilanova	35
31	145	Perez Emili	Mestres Albert	Talaia	36
32	142	Vinyals Queti	Raventos Joan	Talaia	36
33	129	Gomez Carles	Penna Antoni	Talaia	37
34	94	Gonzalez Carles	Catala Judit	Talaia	37
35	194	Viñals Angels	Trullols Alfons	Vilanova	38
36	200	Núñez Angel	Carbonell Marga	Talaia	41
37	149	Caba Xavier	Fernandez Sole	Vilanova	41
38	104	Candela Sergi	Moreno Macedonio	Vilanova	42
39	98	Garciapons Alex	Cava Neus	Vilanova	42
40	110	Antunez Maria J	Matilla Alejand	Vilanova	42
41	85	Martos Dolors	Romeu Isabel	Talaia	43
42	169	Perez Damia	Perez Sergi	Talaia	44
43	154	Rosich Joan R	Freire Jaume	Talaia	44
44	89	Molas Alba	Kruger Marcel K	Vilanova	44
45	122	Olivella Josep	Olivella Aleix	Talaia	44
46	161	Montaner Frances	Ferret Montse	Talaia	44
47	191	Torne Llorenç	Torne Llorenç J	Vilanova	45
48	125	Comajuncosa Montse	Grau Pere	Els Blaus	45
49	132	Fontanet Salvado	Fontanet Teresa	Vilanova	45
50	102	Carbonell Albert	Sala Olga	Foment E.B.	45
51	80	Pares Angels	Contreras Alfred	Talaia	45
52	162	Gomez Josep	Sastre Sonia	Vilanova	45
53	87	Poch Blai	Poch Albert	Talaia	46
54	138	Moya Francesc	Coloma M.Lluisa	Talaia	47

55	101	Senso Antoni	Martorell Xavier	Vilanova	47
56	124	Prat Noemi	Cortada Maria	Vilanova	47
57	153	Socias Conxita	Pujol Lluís	Vilanova	48
58	185	Melenchon Yolanda	Rosell Xavier	Talaia	48
59	100	Noes Magdalena	Barcelo M.Carme	Talaia	48
60	128	Garcia Pedro	Fernandez Mari	UEC Gracia	49
61	167	Martinez Lurdes	Escuer M.Carmen	Vilanova	49
62	126	Sans Francisco	Sans Daniel	Vilanova	51
63	187	Pascual Lurdes	Montane Eduard	Talaia	52
64	81	Burcet Jordi	Rodriguez Maria	Talaia	53
65	109	Siches Mariona	Fasius Miquel	Talaia	53
66	192	Alonso Eva	Vinyals Llibert	Talaia	56
67	179	Casas Josep M.	Ruiz Jesus	Talaia	56
68	117	Poch Eulalia	Salvador Bernat	Vilanova	56
69	103	Also Ramon	Castellvi Cisco	Talaia	57
70	196	Moya Nuria	Cusco Albert	Talaia	57
71	92	Huguet Ramon	Recasens Pruvi	Talaia	58
72	95	Jorba Concepcio	Font Marc	Vilanova	58
73	107	Pascual Manuel	Bastons Miquel	Talaia	58
74	171	Alba Maiol	Huguet Montse	Vilanova	60
75	111	Manyer Anton	Borrell Carles	Vilanova	60
76	118	Moya Marta	Lopez Carmen	Vilanova	61
77	193	Gil Lucio	Gil Mario	Talaia	62
78	164	Casals Montse	Cabestany Albert	C.E.Molins de Rei	62
79	106	Duran Mercé	Garriga Lluís	Vilanova	63
80	76	Torices Marc	Rios Roger	Vilanova	63
81	86	Villa Manuel	Sanahuja Nuria	C.E.Sitges	68
82	91	Marrugat Antoni	Duesaigues Genoveva	Talaia	69
83	83	Gutierrez Maria	Carbonell Meritxell	Foment	71
84	77	Feixes Jordi	Canals Montse	Vilanova	74
85	26	Mateu Gloria	Alonso Gemma	CEC	76
86	105	Sitjes Magali	Galvez Montse	Talaia	78
87	189	Munts Carles	Sanchez Antonio	Talaia	82
88	99	Escobar Jose L.	Fernandez Juan	Vilanova	84
89	97	Mestres Carme	Jorquera Eva	Talaia	87
90	84	Eroles Lurdes	Borras Jaume	Vilanova	100
91	78	Bastons Nuria	Fabrer Antoni	Vilanova	101
92	134	Munts Elisenda	Ortiz Helena	Talaia	108
93	186	Benavent Neus	Mariscal David	Vilanova	Desq.

CLASSIFICACIÓ PER CLUBS (3 millors equips)

ORDRE	CLUB	PUNTS
1	Talaia	60
2	Foment E.B.	67
3	C.E.Avinyó	67
4	Els Blaus	75
5	C.E.Molins de Rei	78
6	CEC	82

SITUACIÓ I COMPOSICIÓ DELS CONTROLS

CONTROL	SITUACIÓ	COMPONENTS
Sortida	Casa del Mar	Salvador Butí, Nati Salvadó, Joan Toledano, Antoni Castelló
Control A	Porta entrada Colls	Cristòfol Soler, Pilar Porras
Pas 1	Garrofer vora el mas d'en Pasqualí	Tina Moya
Control B	Mas d'en Pasqualí	Vicenç Carbonell, Rosa Raventós, Josep Torras, Paca Sánchez, Ernest Parera, Teresa Alba, Manel Montoliu, Paquita Albet, Pili Meléndez i Teresa Fusté
Control C	Ermita de Gràcia	Dolors Lacasa, Josep M. Also i Xavier Capdet
Neutralitzat	Castell de Miralpeix	
Pas 2	Abans de Can Girona	Antoni Ardovàs
Control D	Can Girona del Camí	Josep M. Sánchez, Petri Pérez, Salvador Pujadas
Neutralitzat	Carretera	Salvador Belchi, Josep M. Castillon, Jesús Sánchez
Control 0	Coll de Sitges	Rosa Farriol
Control E	Santuari del Vinyet	Andreu Usieto, Maria Aragonès, Josep M. Raset, Antònia Papiol
Control F	L'Atlàntida	Lluís Daviu, Xavier Salleras, Heribert Segarra, Jesús Santacana
Pas 3	Després de la Punta de les Coves	Salvador Martínez, Jordi Martí, Àngel Fernández
Pas 4	Abans dels Colls	Jordi Forgas, Sònia Dallà
Control G	Masia dels Colls	Josep Elias, Marina Massó, M. Rosa Ibern, Ramon Forgas
Arribada	Casa del Mar	Salvador Butí, Nati Salvadó, Joan Toledano

Equip encarregat d'obrir marxa: Josep Blanes, Blanca Forgas, Josep Carbonell, Ev lla Casado, Viki Florenciano, Lurdes Campins

Equip escombra: Jani Ferrer, Pilar Bertran, Joan Ma , Ricard Sabat

Equip inform tic: Ramon Casas

Megafonia: M. Massana

Equip de Premsa: Francesc Casas i Jordi Casas

Cerca i preparaci d itinerari: Llu s Daviu, Heribert Segarra, Xavier Salleras

Descripci itinerari: Blanca Forgas

Relat complementari: Vicen Carbonell

Repartiment controls: Jani Ferrer

Horaris: Salvador But , Vicen Carbonell, Jani Ferrer

Trofeus: Llu s Daviu

Material divers: Pilar Bertran

Cartografia: Mapa topogr fic de Catalunya: 1:10.000. Full n m.: Sitges 448-1- 3 (141-47), 1999.

Notícies i comentaris

ECOLOGISTES RE-CLAMEN A BRUSSEL·LES LA CONSERVACIÓ DE LES VALLS D'ÀRREU I DE FÍLIA

El grup ecologista Ipcena aportarà nova documentació a la Unió Europea per demostrar que la preservació de la vall d'Àreu i la vall de Fília són necessàries per conservar una de les bases més importants de molles i per mantenir una població estable d'òssos al Pirineu lleidatà, segons dos estudis científics elaborats recentment. Per aquest motiu demanarà que aquests espais s'integrin a la Xarxa Natura 2000.

L'organització ecologista Ipcena enviarà a la Comissió Europea nous informes científics que afirmen que algunes de les valls susceptibles d'utilitzar-se per ampliar les pistes d'esquí de Vaquèira s'han d'integrar com a espais a protegir a la Xarxa Natura 2000. Els informes, enviats perquè s'afegeixin a la denúncia presentada per diversos col·lectius conservacionistes, indiquen que la inclusió de les valls d'Àreu i de Fília (Vall d'Aran) a la Xarxa Natura 2000 de la Unió Europea per ser zones d'alt valor mediambiental i de les més singulars del Pirineu impediria que Vaquèira Beret construís noves pistes d'esquí i nous nuclis residencials.

El portaveu d'Ipcena, Joan Vázquez, ha explicat que

l'organització emprèn aquesta iniciativa després que la Generalitat rebutgés la inclusió d'aquestes valls en l'esmentada xarxa. Vázquez considera "especialment indignant" aquesta decisió d'un executiu integrat per partits que "van ser sempre favorables a la conservació d'aquests dos espais".

EL 26,7% DEL TERRITORI DE CATALUNYA S'INCORPORA A LA XARXA NATURA 2000

El Departament de Medi Ambient i Habitatge posa a informació pública la proposta d'ampliació de la xarxa Natura 2000. Aquest projecte amplia la xarxa en 236.583 ha, les quals, sumades a les 619.984 ja incorporades, augmenten del 19,5% fins al 26,7% de territori català a la xarxa europea d'espais naturals.

El Govern va acordar, el passat dimarts 8 de febrer, designar com a ZEPA 22 espais actualment proposats com a LIC a la Xarxa Natura 2000, atorgant-los així un nou règim de protecció entre els quals hi ha Sant Llorenç del Munt i l'Obac, Montserrat-Roques Blanques, l'Alta Garrotxa, el Cap de Creus, Les Guilleries, el Massís de l'Albera, les Muntanyes de Begur, el El Montgrí-Illes Medes, entre d'altres.

A partir del 25 de febrer s'obrirà un període de consulta pública de dos mesos per

obtenir el màxim de consens possible en aquesta proposta d'ampliació de la xarxa Natura 2000.

Al maig de 1992, el Govern de la Unió Europea va aprovar la Directiva d'Hàbitats per protegir els hàbitats i les espècies més amenaçades d'arreu el continent, que complementava la Directiva d'Aus del 1979. La voluntat d'aquestes dues directives és la creació d'una xarxa d'espais naturals anomenada Natura 2000, que ha de contribuir a la conservació de la biodiversitat europea.

Els espais ZEPA (zones d'especial protecció per a les Aus) i LIC (llocs d'importància comunitària) són els espais que conformen la Xarxa Natura 2000, a la qual han de contribuir tots els estats membres de la Unió Europea.

Com a exemples de la creació d'espais nous hi ha la Tossa Plana de Lles-Puigpedrós, Aigua d'Ora, les Capçaleres del Foix, els Cingles del Bertí-Gallifa, els espais marins de la costa del Maresme, les costes del Garraf, la reserva marina de Masia Blanca a Coma-ruga, el litoral tarragoní des del cap de Salou fins a l'Hospitalet de l'Infant. Des del juliol del 2004, el Departament de Medi Ambient i Habitatge va iniciar un procés participatiu per assolir un consens de la proposta que presentava. Hi han participat els agents

Notícies i comentaris

locals, organitzacions agràries, científics, organitzacions conservacionistes, entre d'altres.

El Departament de Medi Ambient i Habitatge obrirà, durant el mes de febrer, un període de consulta pública de dos mesos per obtenir el màxim de consens possible en aquesta proposta d'ampliació de la xarxa Natura 2000. A partir d'aquesta consulta, s'incorporaran noves modificacions que hauran de ser aprovades pel Govern de la Generalitat i traslladades al govern estatal i aquest a la Comissió Europea.

La proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000 estarà disponible a la Direcció General del Medi Natural, als Serveis Territorials del Departament i al web del Departament de Medi Ambient i Habitatge. El període d'al·legacions començarà el 25 de febrer.

Més informació: <http://mediambient.gencat.net/cat/inici.jsp>

MEDI AMBIENT VOL CONVERTIR COLLSEROLA EN UN PARC NATURAL

La Conselleria de Medi Ambient pretén que Collserola sigui un parc natural. El departament ha presentat un estudi de mesures de protecció d'aquest pulmó verd de l'àrea metropolitana de Barcelona. El parc, gestionat actualment per la Diputació de

Barcelona, ocuparà una superfície de 8.836 ha. Collserola conté una àmplia mostra d'ambients naturals mediterranis, en els quals hi trobem predominantment boscos. Aquests, juntament amb diverses formacions de vegetació baixa, formen un mosaic que acull una variada fauna. Hi són presents gairebé totes les espècies animals del bosc mediterrani. Aquesta diversitat és la riquesa biològica de la serra.

Les etapes 1 i 28 de l'Anella Verda, el camí que uneix tots els espais naturals de la província de Barcelona, transiten pel parc de Collserola. El conseller Salvador Milà va assenyalar que la declaració de parc natural serà "una peça més, però molt important del nou model territorial de la regió metropolitana", que pretén comptar amb una sèrie de zones verdes connectades entre si (Collserola, l'Ordal, delta del Llobregat, Sant Llorenç de Munt i serralada de Marina).

Actualment, la serra ja està protegida jurídicament tot depenent dels Ajuntaments, però la conversió en parc natural incrementaria aquesta tutela ja que la Generalitat té molt més marge de maniobra i d'actuació, fins al punt que infraestructures com per exemple el túnel d'Horta o edificacions no programades en zones urbanitzables s'haurien de paralitzar. El di-

rector general de Medi Natural, Ramon Luque, va dir que el decret de conversió de Collserola en parc natural pot estar en mans de la Generalitat "en uns sis mesos".

Un estudi fet per Medi Natural en col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona, ha detectat un sèrie de processos anòmals en el pal especial d'ordenació de Collserola i aporta solucions que seran possibles quan la serra es converteixi en parc. Entre les propostes s'aconsella una requalificació de 649 ha, que passarien de ser urbanitzables o per a equipaments a forestals i agrícoles. Així mateix, hi ha previst efectuar una ampliació de l'àrea actualment protegida (de 7.605 ha a 8.863 ha) i la declaració de dues reserves naturals (la Rierada- Can Balasc i la font Gropa-vall de Sant Medir). Però les propostes més trencadores tenen a veure amb les infraestructures. Així, es proposa una modificació del Pla General de Carreteres per eliminar grans obres viàries previstes a la zona, com el túnel d'Horta o el túnel central. L'estudi proposa que només s'autoritzi infraestructures de transport públic a cel obert i recomana la reducció de la velocitat viària a 50 km/h i l'eliminació progressiva de les línies elèctriques i d'alguns d'habitatges.

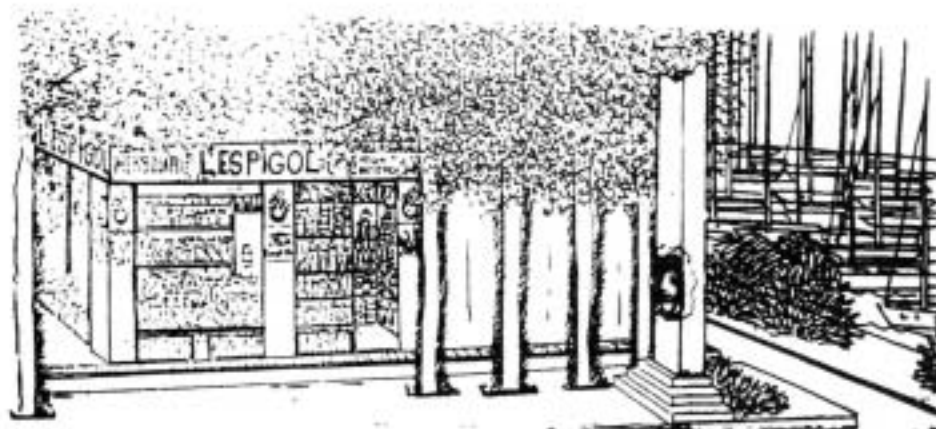
CUELLAR MARCS

EMMARCATGE DE QUADRES

Sant Gervasi, 10 · Tel. 93 893 23 93
Plaça Llarga, 28 · Tel. 93 893 61 52
VILANOVA I LA GELTRÚ

Taller propi · Marcs a mida
Miralls i bisellats
LÀMINES I PÒSTERS

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES

* * *

ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

TOT PER A L'ESPORTISTA

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

... des de 1982...

SOLUCIONS IMMOBILIÀRIES

Rambla de la Pau, 32
Tel. 93 810 03 35 - Fax 93 810 16 83
08800 Vilanova i la Geltrú (Barcelona)
finquesvoramar@terra.es
www.finquesvoramar.com

Siguís on siguís, facis el que facis...

 **Banc de proves
de Trangoworld®**
Impermeabilitat,
transpirabilitat i
capacitat tallavents*.

ALPIN

Jaqueta 3 capes,
impermeable, tallavents i
un 25% més transpirable
que un GORE-TEX® clàssic,
550 gr. talla L. Arriba amb
dues butxaques frontals,
faldó conformat i ajust
inferior, ventilació i caputxa
d'ajustament doble. Ideal per
activitats d'alta muntanya.

* La vestimenta tècnica Trangoworld® és el fruit d'una investigació contínua en materials i ergonomia. La nostra experiència, juntament amb els tests de reconeguts esportistes de la muntanya i aventurers, és el nostre banc de proves per oferir una total satisfacció als usuaris dels nostres productes.

Per moltes raons.

trangoworld

www.trangoworld.com